

KANDESTØBEREN

NOVEMBER/2020

30. årgang nr. 3

TEMA **TABTE
STEMMER**

Redaktører

Jepppe Kjærgaard
Kirstine Eklund

Administrator

Jakob Christoffersen

Fællesredaktion

Lene Hjøllund
Jakob Christoffersen
Oluf Á Heygum Bærentsen
Mathias Osmundsen
Mette Skak
Mikkel Frost
Stefan Boye

Adresse

Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet
Bartholins Allé 7
8000 Aarhus C

Kontor

Bygning 1332, lokale 020

E-mail

kanden@ps.au.dk

Hjemmeside

www.ps.au.dk/kanden

Oplag

350 stk.

Skribenter

Anne-Sofie Laugesen
Anne-Sofie Højlund
Allan Salih
Emil Tornøe
Johannes Buhl
Julia Hänel
Kathrine Nannerup
Maja Gerdes
Martine Villum
Mathias Kruse
Mathias Würtz Kolster
Oluf Á Heygum Bærentsen
Rune Stubager
Sebastian Lei Krogsgaard
Simon Solkær Lassen
Signe Glinvad Krog
Valdemar Bjergvang

LEDER

AF JEPPE KJÆRGAARD // jkjaergaard0304@gmail.com

Kære læser.

Kirstine og jeg vil endnu engang begynde månedens blad med at sige mange tak for den store opbakning, som vores forening har oplevet efter sommerferien. Kandestøberen er i en overvældende redaktørvækst, som ville gøre selv Lars Skipper og Nina Smith tilfredse, og det afspejler sig i den grad i bladets høje kvalitet. Så selvom forsamlingsforbuddet er blevet strammet op endnu engang, håber vi stadig på at se flere ansigter i foreningen! (oplysninger om møderne er at finde på vores Facebook-side)

Som vi tager et skridt dybere ind i efterårets mørke hule, har vi endnu engang taget et skridt tilbage på vejen mod frihed fra covid-19's kroniske kram på vores hverdag. På trods af, at kalenderen bliver mere afmagret for hver måned, der går, synes 2020 ikke at være færdig med at bide fra sig. En dyne af afmagt ligger fortsat over det danske land, mens der samtidig udkæmper sig en blodig magtkamp i den danske debat. Kampen om ligestilling. Kampen for, at vi *alle* har en stemme til at sige fra, når nogen forsøger at ignorere den og holde den tavs. Efterladt på slagmarken ligger

den tidligere kronede konge af institut for statskundskabs korridorer, Morten Østergaard. Han er nu akkompagneret af Socialdemokratiets Frank Jensen, og vi venter her på Kandestøberen endnu i spænding på, hvorvidt Jepppe Kofod får lov til at beholde sin politiske stemme – eller om vi endnu engang lader medieverdens koncentrationbesvær blæse nyhedsdækningen mod varmere emner.

Denne debat og problemstilling kan ikke blot tilskrives den politiske verden og dermed holdes udenfor den danske videnskabs døre. Politiken bragte den 8. oktober en artikel, hvor 689 kvinder og mænd havde skrevet under på, at de har oplevet sexistisk adfærd mod sig selv eller andre i den akademiske verden. I den forbindelse har to af Kandestøberens dygtige skribenter til dette blad lavet et interview om ligestilling på Aarhus Universitet med universitetets egen Nina Smith. Interviewet bidrager til denne måneds tema: *Tabte stemmer*.

Månedens tema taler godt ind i ligestillingsdebatten, men er også højaktuelt i forhold til det kommende præsidentvalg i USA (og univalget). Som en skræmt tilsku-er til det amerikanske cirkus har man i de

KUNSTEN AT SAMLE VORES TABTE STEMME OP

seneste år haft en stærk følelse af, at de rationelle, pragmatiske stemmer er blevet reduceret til en hæs hvisken. Vi krydser fingre for, at amerikanerne genfinder sin demokratiske stemme og får vendt fortællingen til noget mindre tragikomisk end, hvad de sidste 4 år har præsteret.

Men vores mål med dette tema har også været at give en stemme til nogle af de emner, som vi ikke taler højt om her på universitetet. Det er emner, som ikke altid kan være behagelige at tale om. Vi er på universitetet en sammensmeltning af mange forskellige fortider. Nogle har været udsat for mobning, andre har selv været mobbere. Nogle er stadig ikke kommet sig over en ekskæreste, andre har aldrig haft en kæreste. Og nogle har mistet nogle af dem, der har stået dem nærmest, og andre har til tider været helt alene – uden nogen, der stod dem nær. Det er ikke nemt at tage sådanne emner op over de talrige øl, som vi ellers mødes over her på universitetet. Men vi vil på Kanden slå et slag for, at vi i fællesskab på universitetet giver de tabubelagte emner en stemme.

Efter vi i redaktionen på Kandestøberen havde fastlåst os på dette blads tema, blev min egen familie ramt af nyheden, at min mor har cancer. Det føles som værende med profetisk præcision, at jeg nu selv har et konkret bidrag til temaet. I skrivende stund er omfanget af kræftdiagnosen endnu uvist, og vi er derfor endnu efterladt med frygten.

I teorien tror jeg, at jeg selv og mange andre altid har haft en lignende, men latent frygt: Frygten for at miste en af dem, som man holder allermest af på uigenkaldelig vis. Den frygt har altid været en abstrakt størrelse for mig - indtil nu. Men som den abstrakte stemme er blevet erstattet med en konkret, taler den pludselig anderledes og meget, meget højere.

Og for mig har den eneste effektive mundkurv på den stemme været at italesætte min frygt. Det kan godt være, at man siger, at det eneste, der kan bryde en danskers reserverede facade, er 16 bajere i svælget. Men i min kamp mod at stå alene i, at min families fremtid med min mor pludselig står vaklende, har jeg fundet ud af, at noget af det, der har den stærkeste gennemslagskraft, er at være ærlig om sin egen skrøbelighed, sorg og frygt. Så har folks facader oftest roligt rislet af, og jeg er blevet mødt med omsorg og empati.

Så, om det er at hjælpe hinanden gennem svære perioder i vores liv, nedbryde tabuer eller i kampen om lighed og retfærdighed, er det i italesættelsen af problemet, at vi sammen kan samle hinandens tabte stemmer op. Og det forsøger vi at give et bidrag til i denne måneds udgave af Kandestøberen.

God læselyst.

REDAKTIONEN

Anne-Sofie Laugesen

Allan Salih

Ashraf Rachid

Elisabeth Hermansen

Emil Tornøe

Jakob Christoffersen

Jeppe Kjærgaard

Jens Yago
Bundgaard-Raundal

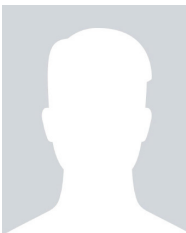
Kirstine Eklund

Kathrine Nannerup

Mariam Molavyzada

Mathias Würtz Kolster

Martine Villum
Brumsbjerg

Maja Gerdes

Oluf Á Heygum
Bærentsen

Sebastian L. Krogsgaard

Simon Solkær Lassen

Valdemar Bjergvang

Signe Glinvad Krogh

Indhold

INDBLIK

Beretning fra en Ph.d.-studerende	6
Specialeresultater, der blev udgivet	8
Forskerstafetten med Rune Stubager	10
Karrierekanon: Fra de gule mure til forsyningssektoren	12

TEMA: TABTE STEMME

Min fars tale er gået tabt, men han har stadig sin stemme	14
Nina Smith: Det er ikke synd for kvinderne - det er synd for samfundet	16
Den politiske stemme bliver lagt på hylden	20
Mit liv som ateist i en stor, muslimsk familie	22

AKTUELT

The Devided States of America	26
Interview med Derek Beach - om det amerikanske præsidentvalg	30
Peace deal vs. The real deal	34
Frygten for de ekstreme stemmer	38

KLUMMEN

Ovids elskovskunst - (krænkerens håndbog i hor)	42
10 amerikanske tendenser Danmark skal lade sig inspirere af	46
Guru Gerdes Guider: Find din egen stemme	48
Den 3. vinkel	50
SPORT I KANDEN: IFSK håndbold er endelig i gang (os så alligevel ikke!)	52
Månedens quiz	54
Månedens matrice	55

Beretning fra en Ph.d.-studerende

Er etnisk diversitet nødvendigvis en udfordring for solidariteten og tilliden i et samfund?

En af de første gange jeg skulle forklare et familiemedlem, hvad jeg i hovedtræk ville bruge min tid på som Ph.d.-studerende, var vedkommende overbevist om, at jeg ville give de indvandrerkritiske røster vind i sejlene. Det var en forkert antagelse.

AF MATHIAS KRUSE // matkr@ps.au.dk

MIT projekt handler helt overordnet om konsekvenserne af øget etnisk diversitet for solidariteten og tilliden mellem mennesker - og givet nyhedsbilledet samt den politiske retorik, kan jeg godt forstå, at det pågældende familiemedlem fik koblet denne tematik til noget negativt. Det primære springbræt for mit projekt er imidlertid et lidt andet; nemlig, at konsekvenserne af etnisk diversitet ikke enten er negative eller positive, men derimod afhænger af karakteren af mødet mellem etniske grupper i samfundet.

Men hvorfor er det interessant at bruge 3 år af sit liv på at fordybe sig i sådan et felt? I løbet af de sidste årtier er indvandring til især vestlige lande steget, og i de fleste vesteuropæiske lande er mere end 10 procent af befolkningen i dag født i et andet land end det, de bor i. I Danmark er

andelen af indvandrere og efterkommere firedoblet siden 1990 og udgjorde i 2019 omkring 14% af den danske befolkning.

Denne internationale tendens ser ikke ud til at mindskes fremover. Krige fortsætter med at sende mennesker på flugt; dårlige kår i hjemlandet "skubber" borgere i retning af nye muligheder; og klimaforandringer truer med at gøre store territorier ubeboelige. Sammen med en stigende indvandring ser vi ofte en øget fremmedskepsis drevet af bekymringen for sammenhængskraften i samfundet – både i befolkningen og blandt politikere. "Build that wall" blev en kendt travert for Trump under den forrige amerikanske valgkamp, og skræmbilledet af indvandrere, der tager de indfødtes job og ændrer de kulturelle normer, spillede en central rolle i "Leave"-kampagnen i Storbritannien.

Fra både et teoretisk og empirisk perspektiv synes det at være centralt at skabe systematisk viden om, hvilke konsekvenser øget indvandring egentlig har. Og måske endnu vigtigere er det at undersøge, under hvilke omstændigheder pro-sociale holdninger og handlinger i et samfund forbliver upåvirket af den etniske befolkningssammensætning.

Inden for forskningslitteraturen er der endnu ikke enighed om de samfundsmæssige konsekvenser af øget etnisk diversitet. De fleste studier peger på, at øget etnisk forskellighed blandt andet mindsker tilliden mellem mennesker, solidariteten på tværs af grupper og størrelsen på den offentlige sektor.

Et klassisk argument lyder eksempelvis, at den etniske og racemæssige heterogenitet i USA er en hovedårsag til, at den ame-

rikanske velfærdsstat aldrig har udviklet sig på niveau med den europæiske. Fattige i USA er typisk sorte, og fordi holdningen til sorte ofte er præget af fordomme og modvilje, har de færreste amerikanere været interesserede i at omfordele til de fattige. Fortalere for denne forklaring forudser, at den europæiske solidaritet, der er nødvendig for at opretholde en stor velfærdsstat, ligeledes vil blive mindre i takt med, at indvandringen og den etniske diversitet stiger i Europa.

Andre studier har imidlertid indikeret, at effekten af øget diversitet ikke spiller nogen betydelig rolle, mens særligt social-psykologiske forskere påpeger, at en længerevarende kontakt med medlemmer fra andre grupper i samfundet kan være et middel til at overkomme fordomme. Der findes altså fund, der peger i forskellige retninger, selvom antallet af studier med ne-

gative fortegn er størst.

I mit forskningsprojekt dykker jeg ned i denne store debat om konsekvenserne af etnisk diversitet og ser nærmere på, hvornår og hvorfor diversitet spiller en rolle for solidariteten og tilliden mellem mennesker. Jeg fokuserer specifikt på unge i skolen, herunder hvordan den etniske komposition i klassen påvirker de unges holdninger. Langt de fleste studier har indtil nu fokuseret på kontekster som nabolaget, hvor der typisk ikke finder en længerevarende interaktion mellem grupper sted. Det kan give fordelagtige betingelser for at finde støtte til ideen om, at etnisk heterogenitet svækker den sociale (og lokale) sammenhængskraft.

I modsætning til nabolaget er skolen et sted, hvor man i langt højere grad interagerer med personer, man ikke selv har valgt.

Det kan give anledning til en større forståelse på tværs af grupper og i sidste ende afbøde de tilsyneladende negative effekter fundet i andre kontekster. Det er i hvert fald den overordnede arbejdshypotese. Det bliver spændende at se, om hypotesen holder vand, når jeg skal forsvare projektet om et par år.

Til dem, der måtte finde denne overordnede tematik interessant, udbyder jeg i det kommende forårssemester kandidatfaget: "Indvandring, etnisk diversitet og social sammenhængskraft: En (u)forenelig cocktail?". Faget dykker ned i den store litteratur og forsøger at kaste lys over, hvorvidt, hvorfor og hvornår tilstedeværelsen af og mødet mellem etniske grupper i samfundet påvirker den sociale sammenhængskraft. Jeg håber på at se nogen af jer – måske endda i fysisk, og ikke blot virtuel, form.

Specialeresultater, der blev udgivet

MED ULRICH THY JENSEN,
ADJUNKT VED SCHOOL OF PUBLIC AFFAIRS, ARIZONA STATE UNIVERSITY

I de kommende måneder har vi på Kandestøberen i samarbejde med Kronprins Frederiks Center for Offentlig Ledelse fornøjelsen af at bringe artikelserien: "Specialeresultater, der blev udgivet". Artikelserien handler om dygtige IFSK-studerende, der fik deres specialeresultater udgivet. Vi har spurgt dem, hvordan de oplevede processen med at komme ud over rampen med indsigterne fra deres undersøgelser, og hvordan det har påvirket deres karrierer.

Hvad handlede dit speciale om – kort fortalt?

ULRICH: Mit speciale handlede om, hvorvidt praktiserende lægers orientering mod at gøre noget godt for andre mennesker – enten rettet mod specifikke patienter eller samfundet i en bredere forstand – havde betydning for deres udskrivning af antibiotika. Udskrivning af antibiotika indrammer et socialt dilemma: På den ene side kan det hjælpe specifikke patienter til at komme sig oven på infektioner. På den anden side øger brugen af antibiotika risikoen for resistensopbygning i befolkningen. Den enkelte læge må derfor afveje hensynet til den specifikke patient over for hensynet til kollektivet.

Hvordan var det at få sine specialeresultater udgivet?

ULRICH: Det var enormt lærerigt. Processen omkring at udi-

givet specialet er anderledes end at lave selve specialet. Resultaterne blev præsenteret på en akademisk konference, hvor deltagerne pludselig var forskerne bag de artikler, som jeg havde citeret i specialet. Formatet for et speciale og en forskningsartikel er forskellige, og omdannelsen af specialet krævede en del tilpasninger. Jeg var heldig at arbejde sammen med min vejleder Lotte Bøgh Andersen, som hjalp med at transformere specialet til en forskningsartikel.

Hvorfor tror du, at netop dine specialeresultater blev udgivet?

ULRICH: Specialet bidrog primært med to forhold, som var nyskabende i forskningslitteraturen på udgivelsestidspunktet. Det første var at koble samfundsorienteret motivation til faktiske servicehandling. Det kan

lyde trivielt, men der er stadig et begrænset antal studier, som undersøger adfærdsimplicationer af *public service motivation*. Det andet bidrag var at stille samfundsorienteret motivation overfor individualiseret prosocial motivation (også kaldet brugerorientering). Ideen om, at samfundssind kan trumfes af andre prosociale hensyn, var nyt og åbnede for nye spørgsmål om den relative betydning af forskellige former for motivation for ansatte i det offentlige adfærd.

Hvordan har resultaterne fra dit speciale bidraget positivt (f.eks. til samfundet, statskundskabsfaget eller dele af den offentlige sektor)?

ULRICH: Specialets resultater har bidraget sammen med anden dansk forskning om *public service motivation* til at sætte fokus på den vigtige rolle, som offent-

ligt ansatte spiller på leveringen af offentlige serviceydelser i Danmark. Resultaterne spiller også ind i et fokus på betydningen af motivation for andre organisationsforhold som f.eks. ledelse, der nu figurerer som centrale elementer i flere fag på statskundskab.

Har dit speciale på nogen måde haft indflydelse på din efterfølgende karriere? I den forbindelse vil vi gerne vide, hvor du har arbejdet siden, at du afsluttede dit studie på IFSK?

ULRICH: Specialet har vist sig at have enorm betydning for min karriere. Da specialeprocessen startede i 2012, havde jeg ingen ide om, at det skulle blive begyndelsen på en forskerkarriere med en afsluttet ph.d.-grad ved IFSK i 2016 og derefter en forskerstilling på et amerikansk universitet, som nu løber på fjerde år.

Specialeprocessen tændte ikke kun en passion for forskning og formidling, men igangsatte også en proces, der redefinerede min tilværelse.

Jeg er adjunkt ved School of Public Affairs, Arizona State University i Phoenix, Arizona, USA.

Hvad var titlen på dit speciale?

ULRICH: Titlen er: "Når hensynet til den enkelte og samfundet kolliderer: Trade-offs mellem public service motivation og brugerorientering blandt individuelle producenter af offentlige ydelser"

For at få et eksternt perspektiv på Ulrichs bidrag til forskningen har vi spurgt en forsker inden for det relevante område om, hvordan specialet har været til gavn.

Louise Ladegaard Bro, forsker ved VIVE (det nationale forsknings- og analysecenter for vel-

færd), udtaler: "Det er gavnligt for alle, der har med den offentlige sektor at gøre, at have det samme sprog og den samme forståelsesramme for motivation. Det er gavnligt både for studerende og forskere, og for ledere og medarbejdere i den offentlige sektor. Artiklen giver et virkeligt vigtigt indspark i den henseende samtidig med, at den også viser, hvordan forskellige motivationstyper får betydning for helt konkret adfærd. I mit arbejde hos VIVE og min ledelsesforskning, har jeg især brugt artiklens pointer til undersøge, hvordan ledelse kan få en betydning for motivation – ved at sætte fokus på forskellige aftagere af en offentlig service (den specifikke bruger eller samfundet)."

FORSKERSTAFETTEN

med Rune Stubager

AF RUNE STUBAGER // stubager@ps.au.dk

SPØRGSMÅL AF ASHRAF RACHID // ashraf@ps.au.dk

Coronakrisen har sat fokus på, at befolkningens tillid til politikerne kan have stor betydning for løsningen af samfundsproblemer - som fx bekæmpelsen af smitten. Men hvordan ser det egentlig ud med danskernes tillid til politikerne i et længere tidsperspektiv? Har tillidsniveauet ændret sig? Hvis ja, hvilke forklaringer kan der i så fald være på denne ændring? Er ændringen sket for bestemte dele af befolkningen?

Tak for spørgsmålet! Befolkningens tillid til myndigheder og politikere er ét af politologiens klassiske emner og har desuden fået fornyet opmærksomhed under den nuværende krise. Det er der god grund til - i hvert fald ifølge teorien. For tillid til politikere og myndigheder ses som en vigtig del af et velfungerende politisk system.

Hvor tilliden er høj, er der brug for mindre og mindre håndfast regulering, fordi borgerne af sig selv vil handle samfundsnyttigt; det sker fx aktuelt ved at holde afstand og spritte af. Omvendt kan der i situationer, hvor tilliden er lav – måske endda erstattet af direkte mistillid – være behov for at gennemføre lovgivning med skrappe sanktioner for at sikre samfundets sammenhængskraft, og at folk følger lovgivningen.

Høj politisk tillid vurderes altså i udgangspunktet som noget positivt, men demokratiske samfund kan på den anden side også blive udfordrede, hvis tilliden er alt for høj. Hvis borgerne accepterer alt,

hvad politikere og myndigheder siger, får disse ikke noget modspil og kan komme til at optræde egenrådigt over for borgerne.

Hvordan er det så gået med tilliden over de senere år?

Bl.a. det har jeg sammen med Kasper Møller Hansen, Michael S. Lewis-Beck og Richard Nadeau undersøgt i bogen *The Danish Voter: Democratic Ideals and Challenges*, der udkommer efter nytår. Bogen bygger på alle de danske valgundersøgelser fra 1971 til 2019, hvor vi i hele perioden har undersøgt vælgerens tillid til politikerne. Svarene varierer noget over tid. På det seneste har særligt faldet fra topunktet i 2007, hvor op mod 70% af vælgerne udtrykte stor eller meget stor tillid til politikerne, til 2015, hvor det tal lå under 50, været i fokus i medierne (der nogle gange har bragt endnu lavere tal; oftest dog baseret på mere tvivlsomme stikprøver).

I det længere perspektiv er dette fald bemærkelsesværdigt nok, men reelt indebærer det primært,

at tillidsniveauet er 'tilbage' på niveauet fra begyndelsen af 90'erne. Der er i det lys altså ikke tale om en historisk krise, som nogle medier ellers kunne give indtryk af, og tallet steg i øvrigt en anelse igen i 2019. Snarere minder udviklingen om det, man på engelsk kender *trendless fluctuation*.

Nogle ting har dog ændret sig over det halve århundrede, som vores data afdækker. Det gælder fx forskelle i tillidsniveauet mellem forskellige vælgergrupper. Således rummer perioden frem til begyndelsen af 00'erne ikke de store forskelle mellem sociale grupper, men fra dét tidspunkt og frem har der udviklet sig en forskel mellem indkomstgrupperne, således at de, der tjener mest, har mest tillid til politikerne, mens de, der tjener mindst, har mindst tillid. Det hænger formentlig sammen med, at vi i samme periode kan se en øget forskel i tilliden mellem de, der mener, at skatten på høje indkomster skal sættes op, som har relativt lav tillid, og de, der mener det

modsatte, som har relativt højere tillid.

Vi ser også ændringer i sammenhængen mellem tilliden og vælgernes holdning til, om indvandringen udgør en trussel mod den danske kultur. Selvom det gennem hele perioden er de, der opfatter en sådan trussel, der har lavest tillid, varierer tillidsgabet til de, der ikke opfatter en trussel, betydeligt i omfang. Tillidsgabet mellem de to grupper er således klart mindre under VK-re-

get. I (næsten) alle år gælder det således, at de, der har stemt på regeringspartierne, har mere tillid end de, der har stemt på oppositionen – som dog ofte har mere tillid end de, der har stemt på regeringens støttepartier.

Det hænger sammen med, at der over hele perioden er en meget stabil forskel mellem vælgere, der stemmer på ét af de fire gamle partier (S, RV, K eller V), og de, der stemmer på ét af de øvrige partier. Vælgere, der stemmer på

hvis de ikke synes, politikken lever op til ønskerne.

Udviklingen taler i øvrigt imod to ofte hørte forklaringer: I og med, at tilliden både går op og ned, er der ikke meget, der tyder på, at vi oplever en generelt faldende tendens fx som følge af, at der kommer flere veluddannede og kritiske borgere. Stigningen fra 2015 til 2019 passer heller ikke med en anden udbredt forestilling, nemlig at tonen på de sociale medier er en hovedforklaring på tillidsfaldet – for den tone er næppe forbedret fra 2015 til 2019.

“Måske er det grundlæggen- de med den politiske tillid i Danmark, som da Guldlok nåede frem til den mindste bjørns grød: ”Lige tilpas”?

geringerne i 00’erne end både før og efter.

Der er imidlertid kun lidt variation i sammenhængen mellem holdninger til EU (tidl. EF) og tilliden til politikerne, hvor de, der er meget negative over for EU, ret stabilt er 40-60 procentpoint mindre tillidsfulde end de, der er meget positive over for EU. Ligeledes ser vi også et klart mønster i, at de, der synes, det er gået dårligt med samfundsøkonomien, er mindre tillidsfulde end de, der synes, det er gået godt. Denne forskel varierer dog noget i størrelse over årene.

Endelig kan vi også observere en klar sammenhæng mellem den politiske tillid og partival-

de fire gamle partier, har gennemsnitligt 15-20 procentpoint mere tillid end de, der stemmer på de andre partier.

Analyserne peger dermed på i hvert fald to forklaringer på ændringerne over tid. For det første falder tilliden typisk under økonomiske kriser, måske fordi vælgerne ikke oplever, at politikerne kan håndtere problemerne. For det andet har den førte politik en klar betydning. Når skatten på de højeste indkomster bliver sat ned, som tilfældet har været de seneste 20-25 år, bliver de, der ønsker den modsatte politik og/eller har lave indtægter, mindre tillidsfulde. Det samme gælder de, der ønsker en restriktiv indvandrings- og integrationspolitik,

Tilbage står spørgsmålet om, hvorvidt det tillidsfald, vi har oplevet siden 2007, udgør et demokratisk problem. Her peger analyserne på, at politikerne har et betydeligt ansvar, i og med at tilliden har så stærk sammenhæng med politiske holdninger og opfattet (krise-)performance. Med andre ord, at utilfredse vælgere har mindre tillid til politikere, der ikke leverer det, de ønsker sig.

I et demokratisk perspektiv er det måske ikke helt skidt. Og ser man det aktuelle tillidsniveau i den historiske kontekst, er niveauet altså heller ikke alarmerende. Måske er det grundlæggende med den politiske tillid i Danmark, som da Guldlok nåede frem til den mindste bjørns grød: ”Lige tilpas”?

Jeg vil gerne sende stafetten videre til **Lasse Lindekilde** med spørgsmålet: *Hvordan kan man forhindre radikalisering blandt efterkommere af indvandrere i Danmark?*

KARRIEREKANONEN

AF JULIA HÄNEL // jhanel@live.dk

Statskundskabere ved ikke lige så meget om marxisme som sociologerne, ikke så meget om IS-LM-modellen som økonomerne og ikke så meget om statsforvaltningen som juristerne. Så hvad kan vi egentlig, når vi engang står som cand.scient.pol.er med kandidatbeviset i hånden?

Udenrigsministeriet? Det må da være lige noget for mig ...

Da jeg startede på Statskundskab i efteråret 2013, havde jeg en klar idé om, at jeg skulle have en udenrigspolitisk karriere. Dette ledte mig til et semester i praktik på den danske ambassade i Wien - og jeg elskede det ikke. Min tid i Wien var fantastisk, men jeg brændte ikke for arbejdet i samme omfang, som jeg havde forestillet mig, at jeg ville. På ambassaden havde jeg en alsidig hverdag og fik indblik i mange emner - lige fra pension til flygtningekrise til fiskeri.

Jeg kunne dog mærke, at jeg i højere grad ville fordybe mig i en sektor og et emne - og det emne var grøn omstilling, energi og klima. Jeg er glad for, at jeg fik afprøvet drømmen om Udenrigsministeriet i løbet af min studietid. Min tid på ambassaden hjalp mig til at spore mig ind på,

hvad jeg ville arbejde med efter studietiden.

Dette ledte mig til endnu et praktikophold - denne gang ved Grundfos - samtidig med, at jeg færdiggjorde de sidste ECTS-point af min kandidat. Her fik jeg lov til at arbejde med public affairs inden for energiområdet i en stor privat virksomhed. For mig var det enormt givende at se, hvad vi som statskundskabere har at byde ind med i den private sektor. I løbet af min praktiktid ved Grundfos fik jeg endnu mere blod på tanden - jeg *ville* arbejde inden for energi- og forsyningssektoren.

AffaldVarme Aarhus - holder Aarhus ren og varm

Efter specialet var afleveret, de sidste ECTS-point var afviklet, og et par måneder i dagpengeland var overstået, landede jeg i et barselsvikariat som PA (personlig

assistent) for chefen for Genbrug og Energi ved AffaldVarme Aarhus.

At arbejde med affaldshåndtering og energiproduktion lyder måske ikke som det mest sexede i verden, men for mig har det været det helt rigtige sted at starte min karriere. For ikke at tale om, at det er en branche, der for øjeblikket får stor politisk bevågenhed i forbindelse med regeringens klimaplaner. Da jeg startede hos AffaldVarme Aarhus, var det som om, der åbnede sig en helt ny, hemmelig verden for mig. Hvem ville have troet, at der alene i Aarhus er 400 mennesker, som arbejder med kommunens affald og varmeforsyning?

Mine arbejdsopgaver som PA har været alsidige, og det har været en rigtig god introduktion til området og organisationen. I min rolle som PA har særligt skriftlig-

Fra de gule mure til forsyningssektoren

heden, evnen til at agere tovholder og kunne skabe meningsfuld kommunikation mellem forskellige fagligheder været vigtigt. Alt sammen metoder og færdigheder, jeg har med i bagagen fra statskundsuddannelsen.

I min stilling har jeg desuden skulle besvare flere aktindsigtsanmodninger, og hér har forvaltningsret været nyttigt. Man er allerede et godt skridt på vejen med den simple viden om, at der er noget, der hedder Offentlighedsloven.

I løbet af mit barselsvikariat blev jeg tilbudt en fast stilling hos AffaldVarme i deres afdeling for forretningsudvikling, hvor jeg derfor startede efter sommerferien. Forretningsudvikling er en afdeling, som fokuserer på udviklingsprojekter inden for affald- og varmforsyningen. Lige nu er jeg blandt andet med

i projektgruppen for Aarhus Kommunes plaststrategi, hvor vi arbejder for minimering af unødvendig plastbrug i kommu-

nen. Udover mine nye opgaver har skiftet til forretningsudvikling betydet, at jeg nu deler kontor med otte ingeniører og derfor

har været nødsaget til at få pudset mit fysik C fra gymnasiet af, for at følge med i deres, til tider, tekniske snakke. Men det er jo netop dér, at vi som statskundskabere brillerer: ved at kunne bygge bro mellem fagligheder.

Mine bedste råd til jer

Hvis jeg skal slutte min fortælling af med et råd til jer, er det at få afprøvet forskellige brancher og sektorer under jeres studietid. Det vil forhåbentlig hjælpe jer til at blive sporet ind på, hvor og hvordan I vil bruge statskundskaben i jeres fremtidige arbejdsliv

I sidste ende gør det måske ikke noget, at vi ikke ved lige så meget om marxisme som sociologerne, om IS-LM-modellen som økonomerne og om statsforvaltningen som juristerne. Statskundskab er statskundskab - og det synes jeg godt, at vi kan være stolte af.

Min fars tale er gået tabt, men han har stadig sin stemme

ANONYM

Velvidende, at langt de fleste ikke læser dette til ende, så flytter jeg lige pointen herop: Hvis du nogensinde havner i en lignende situation, så ræk ud. Åben op omkring det, tal om det eller skriv det på et papir og send det til et (studie)blad.

Fredag den 1. november sidste år omkring kl 13:30 fik min far en blodprop i hjernen. På det tidspunkt boede jeg i Paris og var netop den dag taget ind for at se en Francis Bacon udstilling, som min far havde sagt mange gange, at jeg skulle ind og se. Og cirka trefjerdedele gennem Bacon-udstillingen ringede min mor så og sagde, at min far havde fået en blodprop, og at han netop var kommet ud af intensiv, men at det stadigvæk var en nederen situation i det store hele.

Fra det øjeblik var jeg i konstant bevægelse: ud af Pompidou-centeret, ned i metroen, hjem og bestille flybilletter, så til Charles de Gaulle-lufthavnen, så Billund, Skejby og ind på afdelingen for blodpropper, hjerneblødninger og andet forfærdeligt, hvor min far ganske rigtigt lå i en mærkelig døs og kun reagerede spastisk på omverdenens forsøg på at nå ham. På det tidspunkt vidste vi ikke, hvor galt det stod til. Er han

lam? Hvor meget af hjernen har han tilbage? Bliver han sig selv igen på et tidspunkt?

Så det var de første 2 dage af november.

De efterfølgende 12 var mindre kaotiske, men stadig hektiske: diagnosticering af afasi, hospitalsudskrivelse, indlæggelse på Hammel neurocenter (hvis nogen kender en, der arbejder på Hammel neurocenter, så giv vedkommende en enorm tak. Og hvis andre har det held i uheld at komme i kontakt med stedet på den ene eller anden måde, så vid, at en bedre behandling næppe findes i hele Europa, privat som offentligt). Efterhånden begyndte det hele at normalisere sig, som det nu engang gør. Efter de 12 dage var gået, ændrede sygdomsforløbet sig til at være mere langsigtet, og det hele blev ligesom normalt. Så normalt, det nu kan blive, når en man holder af, mister evnen til at tale.

Så jeg tog tilbage til Paris, mine søskende tilbage på deres uddannelsesinstitutioner, og min mor kom delvist tilbage på sit arbejde. Endnu længere tid efter blev min far også udskrevet fra Hammel med ambulant genoptræning og så videre... frem til nu, hvor genoptræningen stadig står på, og taleevnen stadig er lav (med undtagelse af, at vi fik den udsøgte fornøjelse at indgå i en arbejdssevne-vurdering med kommunen).

Alt det ovenstående er cirka det, jeg fortæller til andre, når jeg skal beskrive forløbet. Derefter tilføjer jeg altid, at ja, det er forfærdeligt, at min far har fået en blodprop, men nej, det er ikke så forfærdeligt, at det ikke kan håndteres. Vi har betalt en høj pris, men vi er samtidig sluppet billigt. Det er ikke et forsøg på at negligere hele forløbet, men et forsøg på at sige, at det ikke overskygger hele min tilværelse. Tværtimod ændrer det meget lidt på min dagligdag. Man plejer at

Det billede i Francis Bacon udstillingen jeg stod foran, da jeg fik opkaldet.

sige, at livstruende begivenheder relativiserer andre småproblemer, man ellers render rundt med. Men sådan har det ikke rigtigt været for mig.

Jeg er lige så bekymret for alt muligt ligegyldigt, som jeg var før. Måske på en anden måde, jovist, men jeg stopper ikke op ved alle bump på vejen i mit liv og tænker: "Er det her værre end en blodprop i hjernen på min far? Det er det nok ikke. Så kan det være lige meget."

Desuden synes jeg, at vi er heldige (et tarveligt fucking held, men ikke desto mindre et held). Alt fra behandlingen på både Skejby og Hammel neurocenter til venner, venners venner og naboer hjalp os gennem det hele med blomster - vores hus lignede en blomsterbutik - madlavning, rengøring, indkøb og gavekurve (jeg har remset meget op, det ved jeg. Undskyld. Men det er den eneste naturlige måde, jeg skriftligt kan

kondensere en meget begivenhedsrig periode på. At det så bliver på bekostning af sproglig varians, det beklager jeg). Så skal det også nævnes, at det, ikke at kunne tale, slet ikke er det samme som at miste stemmen. Prøv selv.

Det er utroligt, hvor langt man kan komme bare med lyde. Meget kan kommunikeres bare gennem toneleje og mimik, for slet ikke at tale om den kontekst, kommunikationen foregår i. Desuden er afasi heller ikke så sort og hvidt, som det måske er blevet fremstillet her. Han kan sagtens sige ord; nogle gange sammenhængende, andre gange associative ord. Cirka 4 eller 5 ord pr. sætning, har han at gøre godt med. Og vi, dem omkring ham, bliver hele tiden bedre til at gætte os frem til den ønskede mening.

Med alt det ovenstående, så til pointen med det hele: Hvis andre nogensinde, gud forbyde det, havner i en lignende eller værre

situation, så ræk ud efter hjælp. Desværre skal man ofte ud for noget livstruende, før man finder ud af, hvor mange mennesker omkring en, der er villige til at hjælpe. I forhold til blodpropper er tilbuddene om hjælp eksempelvis overvældende. Psykologhjælp, sorggrupper, venner og bekendte. Her på AU er der også en psykolog tilknyttet, som man kan gøre brug af. Din læsegruppe vil med stor sikkerhed også give dig en hjælpende hånd, hvis det bliver nødvendigt.

Man behøver faktisk ikke engang at kunne tale for at få hjælp. Den slags kan kommunikeres med mindre sofistikerede kommunikationsapparater; prøv at græd højlydt nede i BSS-kantinen, hvis du ikke tror på mig. Så skal der nok være en, som træder til.

Nina Smith:

AF ANNE-SOFIE LAUGESSEN // annesofielaugesen@gmail.com
& SIGNE GLINVAD KROGH // signekrogh99@hotmail.com

En onsdag morgen bankede vi på døren til Nina Smiths kontor på BSS. Snakken skulle selvfølgelig omhandle ligestilling, og hvem er bedre at spørge end Danmarks måske mest fremtrædende økonomiske forsker på området: Nina Smith? De fleste på Statskundskab er måske bekendt med Nina fra økonomi-undervisningen og fra forskningsmiljøet generelt.

Hvis man kender lidt til Nina, så ved man, at hun er ekstremt relevant på det økonomiske aspekt af ligestillingsspørgsmålet. Hun var den første kvinde, der fik en forskerstilling på Økonomisk Institut på Aarhus Universitet i 1990 og en frontløber for de dengang kommende kvinder i faget. Nina omtaler miljøet dengang i 1990 som værende *“kvindefrit område”* og har selv belyst denne - blandt mange andre - ulighed mellem kønnene i sin forskning på ligestillingsområdet i erhvervslivet.

Derfor er det heller ikke nogen overraskelse, at Ninas svar på

vores spørgsmål: *“Vil du mene, at der er ligestilling på universitetet i dag?”* er et rungende: NEJ. Det er klart, at der er kommet flere kvinder til i forskningsmiljøet, siden Nina gik rundt som ene kvinde på økonomistudiets gange - hvor hun ofte blev forvekslet med at være student eller sekretær, for kvindelige økonomiprofessorer fandtes jo ikke? Vi har dog endnu ikke opnået ligestilling på universitetet ifølge Nina. Hun mener, problemet består i, at kvinder ganske vist får høje karakterer og ph.d.-stipendier, men derfra falder de løbende fra - og når vi når op til professorstillingerne, er der ikke ret mange kvinder tilbage. Det er altså på vejen til toppen, Nina mener, at problemet består.

Barselsforhold - problem og løsning?

I Nina Smiths ordforråd skulle man næsten tro, at ligestilling rimer på barsel. Det er hendes altoverskyggende fokus, og man mærker tydeligt, at hun har beskæftiget sig med at forske i de økonomiske aspekter af barsel i

meget lang tid. Smith pointerer først og fremmest, at de danske barselsordninger og den skandinaviske velfærdsmodel har været med til at cementere og måske endda fremme nogle meget gammeldags kønsnormer.

Det skal forstås således, at barselsordningerne, der strækker sig helt op til et år, selvfølgelig var tænkt som en hjælp til kvinderne, men i stedet ender med at *“... fremme, i stedet for det modsatte, 'gender stereotypes' i den måde, vores velfærdsstat kommer til at fungere på.”* Grunden er, at det næsten automatisk bliver kvinderne, der tager langt størstedelen af barslen, sådan som det danske velfærdssystem er i dag.

På den måde har Danmarks *“family-friendly”* barselsordninger altså utilsigtet været med til at skabe problemet ifølge Nina. Hun mener, at det var en decideret ulykke, da man i Danmark i 2001 forlængede barslen til et år uden at øremærke noget af det til faderen: *“Det var simpelthen den*

Det er ikke synd for kvinderne - det er synd for samfundet

INTERVIEW: Kandestøberen har mødt Nina Smith, professorer på Aarhus Universitet, til en snak om de rigtige midler til at opnå kønsligestilling.

sikre vej til tilbageskridt i ligestillingen i Danmark”.

Det følger måske også meget naturligt deraf, at Nina er stærk fortaler for øremærket barsel til faderen. Hun pointerer også her, at man har set det i Sverige, der for 25 år siden opdagede problemet ved denne velfærdsordning, og derfor øremærkede mere barsel til faderen. Så hvorfor kan vi ikke gøre det i Danmark?

Der er flere argumenter mod øremærket barsel, og hvis man følger debatten, vil man finde det ofte nævnte argument, at det er et indgreb i familielivet, hvis man tvinger faren til at tage barsel. Det er Nina dog uenig i, og hun mener sågar, at tvangsargumentet er ”noget forfærdeligt sludder”. I virkeligheden er det ifølge Nina ikke et frit valg i dag, idet både økonomi og normer er med til at tvinge fædre til at lade være med at tage barsel på trods af, at mange gerne vil.

Forskning viser, at fædre straffes

karrieremæssigt, hvis de tager en del af forældreorloven, medmindre der er reserveret barsel til fædrene. På den måde vil øremærket barsel i virkeligheden være ”... at give mændene lov til at være sammen med deres børn.”, som Nina Smith fortæller.

Med de nuværende velfærdsordninger er det dog lettere sagt end

kvinde i den nederste halvdel af fordelingen stillinger i erhvervslivet, “ og derfor vil kvinder, der ikke søger nogen stor karriere, se barslen som et vigtigt velfærds-gode, som de selvfølgelig nødig vil afgive igen.

Det er altså ifølge Nina yderst problematisk, at vi har skabt velfærdsordninger, som hæl-

“I virkeligheden er det ifølge Nina ikke et frit valg i dag, idet både økonomi og normer er med til at tvinge fædre til at lade være med at tage barsel på trods af, at mange gerne vil

gjort at omfordele barslen på ny, så den bliver fordelt ligeligt mellem mænd og kvinder. Ikke alle befolkningsgrupper vil omfavne en ny fordeling af barslen, fordi effekten af barsel rammer skævt på ligestillingen afhængigt af, hvem man er: “Det skader dig ikke særligt meget, hvis du er

mer karriereorienterede kvinder, og samtidig ikke kan rulle disse ordninger tilbage igen uden: “at tage noget fra de kvinder, som ligger i den nederste halvdel af fordelingen.” Her gør Nina også opmærksom på den politiske udfordring i at skrue ordninger baglæns.

”vi er fyldt med ’gender bias’ i praksis, vi er bare enormt ubevidste om det. Det gælder i øvrigt også kvinderne selv

“Altså mit take på det er, at det er brandærgeligt”

Men hvad er så konsekvensen af, at vi ikke har ligestilling på universitetet endnu? Hvis man spørger Nina, er det *“brandærgeligt”*. Ifølge Ninas mere hårdføre økonomiske tankegang er det jo ikke, fordi det er synd for kvinderne; det er simpelthen, fordi vi som samfund taber på det. Vi mister forsknings- og ledelsestalent, og som Nina siger det: *“Hvis man fortrinsvis rekrutterer fra den mandlige fordeling, så kommer man jo langt ned i den mandlige fordeling sådan rent intelligensmæssigt, når man ansætter”*. Det er altså langt bedre for os alle som samfund, hvis vi både har dygtige mænd og kvinder at rekruttere af til vigtige stillinger. Her har Nina selv i sin karriere, bl.a. i forbindelse med kommissionsarbejde, oplevet, at mænd og kvinder har fokus på forskellige ting både erfarings- og forskningsmæssigt, og derfor kan tilbyde forskellige perspektiver i en beslutningsproces.

En anden konsekvens er ifølge Nina, at kvinderne på universitetet mangler kvindelige forbilleder at spejle sig i. Kvinderne får *“et spark bagi”* til at tro på, at også de kan gøre karriere inden for

akademien, hvis de har kvindelige professorer at se op til. Det er jo det samme som i folkeskolen, hvor der mangler mandlige forbilleder, fordi der er så få mænd blandt folkeskolelærerne. Drengene i folkeskolen har godt af at kunne spejle sig i en mandlig lærer.

Taler videnskabens stemme for døve ører?

Efter at have læst samtlige af Ninas bidrag til ligestillingsforskningen og at have snakket med hende til dette interview, følte vi os nødsaget til at spørge Nina, hvorfor der ikke sker mere på universitetet ift. ligestilling i antal professorer? Hvorfor har vi stadig kun 25% kvindelige professorer på BSS i 2019? Det virker mærkeligt, når vi har så meget forskning på området, som beviser, at det er problematisk - og netop forskning af universitetet selv. Til dette havde Nina først og fremmest et kort og kægt svar nemlig: hvorfor vi dog spurgte hende om det? Det skulle vi da spørge dekanen om.

Men efter en kort tænkepause, kom hun med det bud, at: *“... drivkraften simpelthen ikke er der.”* Det bunder i, at vi egentlig har en forestilling om, at vi har ligestilling, indtil vi: *“... prøver*

at grave og ridse i lakken - så er vi fyldt med ’gender bias’ i praksis, vi er bare enormt ubevidste om det. Det gælder i øvrigt også kvinderne selv.” Hun kommer herefter med et konkret bud til universitetet: man bør ansætte den samme procentdel køn i forskerstillinger, som findes i laget *“nedenunder”*. Altså når der er 50% kvindelige ph.d’er, som der i øvrigt er i 2019, så må fordelingen af køn i nyrekrutteringer i forskerstillinger altså afspejle det. Det skal her tilføjes, at vi ikke har kunnet finde tal, der har kunnet tjekke, om AU er begyndt på den strategi i rekrutteringen

Det var den onsdag morgen, hvor vi blev en hel del klogere på ligestillingsproblematikken på universitetet. Nina ser barsel og den skandinaviske velfærdsmodel som en stor del af problemet, men også som en central del af løsningen. Derudover mener hun, at der mangler en drivkraft - hun siger: *“Det vil sige, at viljen til at gøre noget for alvor måske ikke er der helt”*. Ifølge Nina Smith kræver det langt mere vilje, hvis vi for alvor skal gøre op med kønsfordelingen i professorater på universitetet - også her på Aarhus Universitet.

Den politiske stemme bliver lagt på hylden

AF EMIL TORNØE // emiliotonni@gmail.com

På visse tidspunkter i livet kan du befinde dig i situationer, hvor rødderne i jorden sidder lidt for godt fast, og bladene på træerne ikke kan blive grønnere. Vejene er blevet for genkendelige, og gangene synger de samme sange. Det kan være en fryd, at man føler sig godt tilpas i tilværelsen. Alligevel kan det være sundt, at man nogle gange vælger at tage et spring ud i iskoldt vand, så sanserne skærpes.

Dette spring har Lars Krarup taget, der nu har siddet i næsten 20 år som Hernings borgmester. Han lægger sin politiske stemme på hylden for nu, da han ikke genopstiller ikke som borgmestercandidat til næste kommunalvalg i 2021. Den engang unge og politisk interesserede Lars Krarup havde aldrig forventet at blive borgmester og specielt ikke i så lang tid. Han udtaler:

"Jeg har aldrig brugt fem minutter af mit liv på at tænke på, om jeg skulle være borgmester. Da jeg var ung, var politik for mig en spændende fritidsaktivitet på linje med at gå til fodbold. Da jeg så blev borgmester, var det vig-

tigt, at jeg som folkevalgt bevarede respekten for nærdemokratiet og vælgernes dom. Så det med at regne med at skulle sidde i 20 år - nej, det havde jeg ikke regnet med."

Under tiden med Krarup som borgmester, er der sket store forandringer i Herning. Herning har fået et vartegn i Jyske Bank Boxen og et 'kultur-lystårn' i HEART, som er blevet verdenskendt inden for kunstens verden. Krarup er selv en sportens mand, der har været med til at give sit aftryk på sportslivet i Herning, og man har set store sportslige begivenheder på heden: det store cykelløb Giro d'Italia, EM i

svømning, VM i ishockey og FC Midtjylland, der har overtaget toppen i dansk fodbold. Krarup og Herning har virkelig været 'op å lakridser' de seneste 20 år. Men nu skal en ny tage over, og her har Venstres byråd valgt Dorte West som deres borgmestercandidat. At overtage en borgmesterpost er et stort spring, og her forklarer Krarup:

"Det er vist meget individuelt, hvordan man tackler den situation. Jeg stod som 29-årig med ét afsæt, Dorte står midt i livet med en anden erfaring omkring både livet og politik."

Mennesker er forskellige, og

det kan både være ses i erfaring, livsopfattelse og ambitioner. Dorte West har fundet opbakning i Venstres byråd, og om et års tid står hun over for et kommunalvalg, hvor hun skal ud og bevise sit værd. Hun skal ud og finde opbakning blandt vælgerne, men på sin egen måde. Da Krarup selv blev valgt ind, stod det klart for ham, hvilken retning han skulle i:

"Jeg havde personlige ambitioner - jeg var meget opmærksom på, at hvis vælgerne ville vælge en anden end mig efter fire år, så var jeg afklaret omkring, at jeg hellere ville væltes, fordi jeg havde lavet fejl, end fordi jeg ikke havde lavet noget... Den vildskab, som jeg selv synes, jeg altid har haft i mit arbejdsliv, havde jeg også dengang. Både i andre

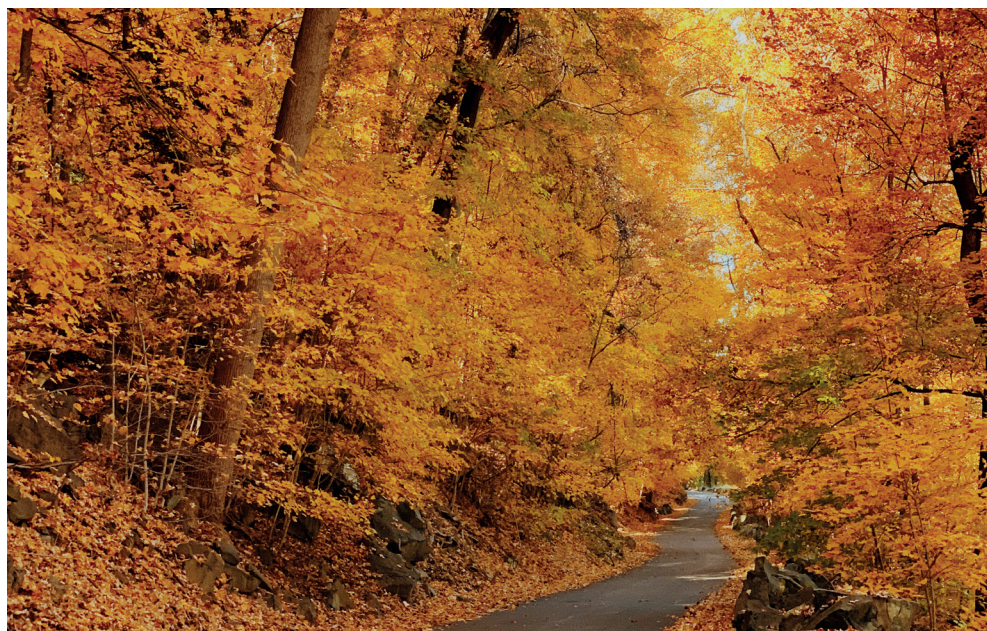
job, før jeg blev borgmester, og da jeg blev det."

Det er den vildskab i Krarup, der har medført store forandringer og resultater i Herning. Men svarene er ikke altid de samme, og Dorte West skal ikke være en kopi af ham. Det er en vigtig pointe. Krarup har valgt at hoppe en tur i det kolde vand, og det samme skal Herning om et års tid, og hvem ved, hvilken retning det kommer til at føre byen i. Dog er en ting sikkert: Vildskaben og ambitionerne har medvirket til dét Herning, som vi ser i dag. Afslutningsvis fortæller Lars Krarup med lidt karisma om sin tid som Hernings borgmester:

"Tiden har været sjov, begivenhedsrig, givende og krævende på

én og samme tid. Men udover, at der nok går nogle år, før jeg kan gå gennem gågaden i Herning uden at blive genkendt, så vil det næppe påvirke mig så meget i det daglige fremover. Arbejdsmæssigt bilder jeg mig ind, at det, at have været i spidsen for en stor organisation med over 7.000 ansatte og 5,5 mia. i årlig omsætning, ikke er dårligt at have på CV'et, når man skal videre i arbejdslivet."

Det bliver spændende at følge, når det engang bliver tid til at fralægge sin politiske stemme for Lars Krarup. Træerne skal igen finde sit rodfæste, og bladene står på skud til at springe ud. Her har Venstres byråd i Herning en ny stjerne, som hedder Dorte West, til at igangsætte den proces.

Mit liv som ateist i en stor, muslimsk familie

AF ALLAN SALIH // allansalih1@gmail.com

Jeg voksede ikke op i en religiøs familie. Det er dog ikke ensbetydende med, at jeg voksede op i en ateistisk familie og slet ikke med, at der ikke er meget religiøse medlemmer af min brede familie. Min nære familie var ikke religiøs, men som jeg lærte i en ung alder, er der en stor forskel på at være ateist og på ikke at være religiøs.

Jeg har aldrig troet på en gud. Som jeg søger i min hukommelse i nær og fjern, kan jeg aldrig komme i tanke om den mindste stund, hvor jeg troede på, at guder fandtes. Alligevel voksede jeg op som muslim. Hvis folk spurgte, var jeg muslim. Hvis folk så mig, antog de, at jeg var muslim. Selv jeg troede også på, at jeg var muslim. Men tilbage i tredje eller fjerde klasse gik det op for mig, at jeg ikke var muslim. Jeg var kristen! Og et par uge

senere var jeg så ateist.

Jeg kendte ikke begrebet ateist endnu, men siden dengang var jeg bevidst om, at jeg ikke troede på noget, og at jeg nok aldrig havde gjort det. Betød det, at jeg løb ud og råbte: "Gud er død!" i bedste nietzscheansk stil? Nej, jeg vidste hverken, hvem Nietzsche var, eller at han engang sagde, at gud var død.

Pointen er, at jeg ikke kunne lide

at lade, som om jeg var noget, jeg ikke var. Så i en stadig ung alder fortalte jeg mine forældre, at jeg ikke troede på noget. Og der lærte jeg af dem, at jeg i den grad tog fejl. Jeg troede på Allah og profeten Muhammed, fordi det fik jeg at vide, at jeg gjorde. En dag kom min onkel ind på mit værelse og fortalte mig, hvorfor jeg selvfølgelig troede på Allah. Jeg spurgte så min onkel: "Hvad så med the big bang?" Jeg kan ikke huske, hvordan jeg vidste, hvad the big

bang var, og min pre-teen hjerne havde næppe forstand på the big bang's dybere substans. Ikke desto mindre fortalte min onkel mig, at det faktisk var Allah, der forårsagede the big bang.

Jeg havde ingen pointe i at diskutere mere med ham: Det ville ikke hjælpe, og jeg var stadig et barn med relativt begrænset viden og meget lav autoritet. Derfor sagde jeg blot okay, men troede selvfølgelig ikke på et ord af det, han sagde. Det var tydeligt, at jeg ikke kunne være ateist i mit

gionskritik, som ikke alle var lige glade for i min folkeskoleklasse. For mig var det meget sjovt at pisse nogle kristne af, men jeg gjorde det primært overfor for folk, jeg i forvejen ikke kunne lide.

Selvfølelig havde jeg ikke lyst til at lade, som om jeg var muslim overfor hverken mine forældre, min bredere familie eller nære (religiøse) familievenner. Så jeg valgte at 'springe ud' en gang for alle, og denne gang kunne ingen onkler fortælle mig, at det var

for hende om, hvorvidt jeg tror på den muslimske gud eller nogen gud specifikt - hun er ikke som sådan religiøs og er selv af både jødisk og muslimsk baggrund. Hun vil bare gerne have, at jeg tror på én gud - uagtet hvilken det så er - og jeg vil bare gerne accepteres for ikke at gøre det.

Herfra tog det så sin kurs. Jeg blev væsentlig mere tydelig i mit sprog og i min ateistiske position. Det betyder ikke, at jeg til alle familiesammenkomster råbte højt, at jeg var ateist, men blot at i kontekster, hvor andre gav udtryk for deres tro, gjorde jeg det tydeligt, at jeg ikke tilhørte samme tro som dem og derfor gjorde, som det passede mig - og ikke, som det passede deres tro. Hvilket generelt blev taget godt imod. Som jeg blev ældre, fandt jeg ud af, at flere i min familie ligesom mig var ikke-troende. Min bedstemor fortæller mig stadig, at jeg helst skal være stille med, at jeg er ateist. Jeg tror selv, at det er velment, og at hun kun siger det for min egen sikkerhed. Fordi det er farligt!

Mange lande i Mellemøsten har dødsstraf for at være ateist. Og den seneste episode i Frankrig, hvor en skolelærer er blevet hals-hugget for at vise Muhammed-tegningerne som en del af undervisningen, er et klart eksempel på, det at modsætte sig Islam også kan være farligt i Europa. Der har længe eksisteret en stor gruppe moderate muslimer og

“Så jeg valgte at 'springe ud' en gang for alle, og denne gang kunne ingen onkler fortælle mig, at det var Allah, der stod for the big bang, ligesom ingen fætre kunne overbevise mig om, at det 'bare var en periode'”

hjem. Men jeg kunne ikke blot lade, som om jeg ikke var det. Jeg var ateist, og jeg lærte, hvad det betød at være en det.

For mig havde det implikationer for, hvordan jeg så verden og forholdt mig til min familie. Jeg kunne kun give udtryk for dette blandt mine venner og på min skole, men ikke derhjemme. Måske overkompenserede jeg; fordi en simpel afstandtagen til religion udformede jeg til en dyb reli-

Allah, der stod for the big bang, ligesom ingen fætre kunne overbevise mig om, at det 'bare var en periode', og heller ingen bedsteforældre kunne sige, at jeg blot skulle holde det for mig selv.

Det tog lidt tid, men til sidst kom vi til en forståelse. Det er dog ikke ensbetydende med, at min mor er fuldt accepterende over for det.

For at være fair handler det ikke

”Det er begyndt at gå op for flere og flere af dem, at vi ikke kan forholde os stille længere, men bliver nødt til at stå frem - på trods af, at vi vil blive markeret som forrædere og blasfemikere

ex-muslimer, som har lagt mærke til og bekymret sig over radikaliseringen i muslimske lande og miljøer. Denne gruppe har i mange år forblevet stille, mens flere og flere andre muslimer har tilsluttet sig en ekstrem islamistisk ideologi.

Det er begyndt at gå op for flere og flere af dem, at vi ikke kan forholde os stille længere, men bliver nødt til at stå frem - på trods af, at vi vil blive markeret som forrædere og blasfemikere. Selv om mange af os er bevidste om det faktum, så er det de færreste af os, som kaster os ud i debatten, fordi vi tøver. For at være ærlig: Efter det, der skete i Frankrig, tøvede jeg selv. Jeg har generelt været en meget udtalt person og ikke været bange for at sige, hvad jeg mener, men jeg er faktisk bange den her gang, og jeg er langt fra den eneste. Men vores stilhed hjælper ikke.

Jeg har ikke ønsket at nævne nogle navne på, hvem mine lige-sindede er, fordi det er ikke min plads at gøre det. Derudover vil jeg selvfølgelig ikke give dem problemer, fordi mange kritikere af den radikaliserede islam, som kan være både moderate- og

ex-muslimer, stadig har andre muslimer i deres liv. Religiøse familier kan finde på at gøre kritikere til udskud i deres kredse, og vi har også før set, at muslimske fædre har henrettet deres døtre for sex udenfor ægteskabet. Jeg tør personligt ikke forudsige, hvad disse slags mennesker ellers kan finde på.

For mig var den største udfordring ikke min nære familie, men derimod min mere troende breder familie - selvom det selvfølgelig varierer meget, hvor troende de er. Der er stadig nogle mennesker - særligt religiøse familievenner - som jeg ikke har fortalt, at jeg er ateist, fordi jeg ikke vil have, at de skal hade mig. Dog har min nærmeste familie aldrig været vildt religiøs. Mange i min familie drikker alkohol, lidt færre spiser gris, mens næsten ingen bærer tørklæde.

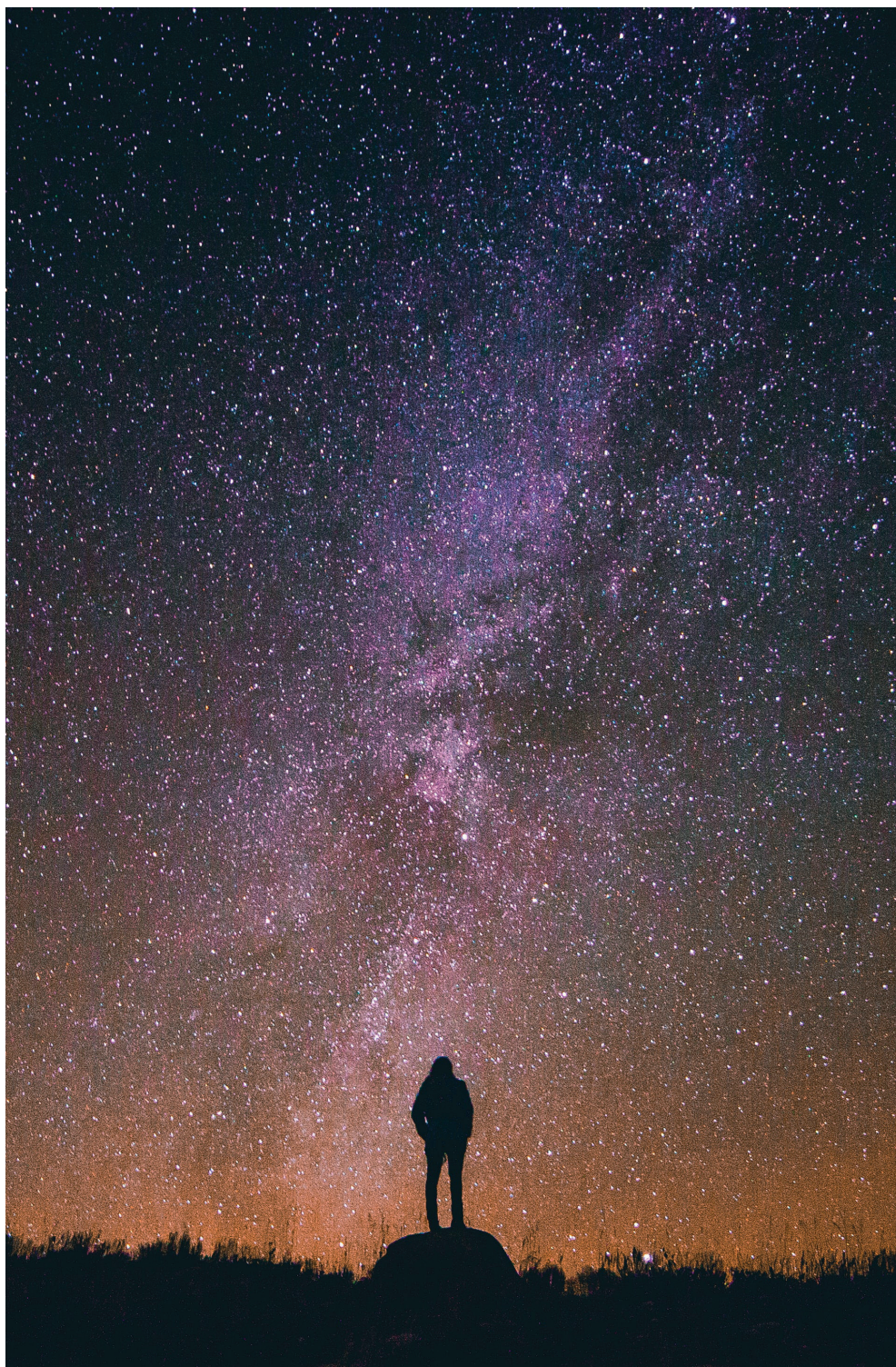
Faktisk vil flere i min familie se skævt på et familiemedlem, der går med tørklæde, end på en der drikker en øl. Hvilket er værd at nævne, efter en af mine kusiner til den resterende europæiske families store overraskelse begyndte at gå med tørklæde og blev væsentlig mere religiøs end normen.

Jeg er ikke sikker på, hvor mange ateister, der er i min familie, for vi taler ikke om det. Men siden jeg var lille, har de fleste kun distanceret sig mere fra Islam.

Jeg forstår godt, at det ikke er nemt for tidligere muslimer at stå frem som ikke-troende. For folk fra mere religiøse familier end min, kan det forekomme som en umulighed. Derfor er det også langt sværere at stå frem offentligt og kritisere de mere radikale elementer af religionen, men det er også vigtigt - særligt efter, hvad vi så i Frankrig, som udover at være et barbarisk mord også var et angreb på ytringsfriheden og grundskolen, der netop har til formål at danne børn til frie borgere.

Hvis ikke flere står frem i protest, vil debatten i Danmark blot ligne en kamplads, hvor en flok højreorienterede nationalister, som blot hader alle fremmede, står overfor en flok religiøse muslimer og diverse venstreorienterede, som alt for ofte ignorerer de reelle problemer. Vi - moderate- og ex-muslimer - kan ikke være stille længere.

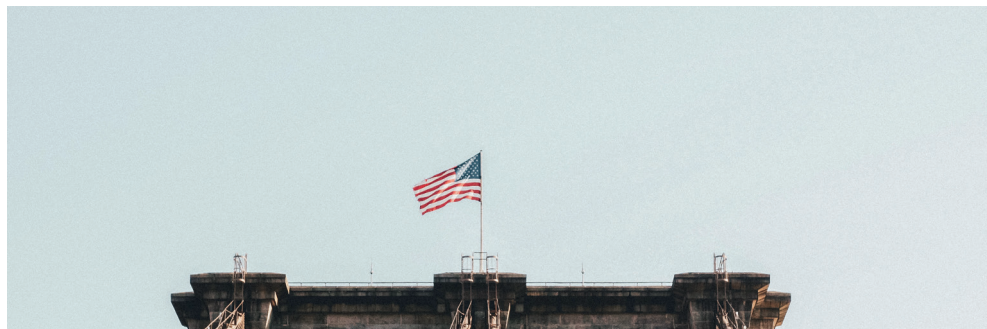
Der er simpelt hen for meget på spil.

The Divided States of America

AF MATHIAS WÜRTZ KOLSTER // mathiaskolster@yahoo.dk

Det amerikanske valg er nu nået sin afgørende fase og med én hel valguge tilbage i skrivende stund, er der nok at gå i gang med. Hvem ved, måske har vi end ikke et resultat før engang i december. Splittelsen i den amerikanske befolkning har været meget tydelig siden valget i 2016, men er det virkelig for sent at finde de indre amerikanske værdier tilbage?

Når man i denne tid forsøger at forstå USA, er det særdeles nærliggende at tænke på udtrykket *Weltschmerz*. Den tyske ophavsmand, Jean Paul, beskrev det i 1827 som en tilstand, hvor man føler en dyb ulykkelighed over verdens mangelfuldhed. For tiden kan *Weltschmerz* sætte ord på flere ting: Coronavirussens voldsomme indtog, følelsen af magtesløshed over for klimaforandringer og netop nu det amerikanske præsidentvalg i et land, der fremstår mere splittet, end det har været i mange årtier. Nu er det ikke en kliché.

Vi taler om et USA, hvor planlagte kidnapninger af guvernører, tilsvininger af offentlige embedsmænd og føderalt indsatte sikkerhedsstyrker i delstaternes ga-

der er blevet hverdag. Og det er virkelig uden at male fanden på væggen. Verdens mest magtfulde mand har selv været smittet med coronavirus efter at have tilsvinet sin modkandidat for at bære maske, og når noget så vildt kan ske, kan vi heller ikke rigtigt tillade os at spå alt for meget om, hvad valgresultatet bliver her. Til gengæld kan vi reflektere over, hvad der er sket, og hvad der kan forventes at ske fremadrettet.

Da jeg i sin tid besøgte Cleveland, Ohio i oktober 2016, var det med en følelse af, at amerikanerne stadig kunne enes. Godt nok var det svært for mine bekendte at diskutere politik med deres naboer til barbecue-arrangementer, og præsidentvalget var ganske tabuiseret. Men i det store hele var

den mest tydelige splittelse blot de forskellige "yardsigns" i de store forhaver i den velhavende forstad *Moreland Hills*.

I Washington D.C. kunne vi stadig holde øje med, hvad præsident Obamas daglige gøremål var gennem hans online-kalender, og det føltes harmonisk og rigtigt. Der var selvfølgelig ingen tvivl om, at Hillary Clinton nok skulle vinde valget i november – det blev vi i hvert fald lovet, da vi besøgte den danske ambassade.

Det blev som bekendt ikke Clinton-klanen, der vandt, men derimod Trump-imperiet. Og jeg skal love for, at det USA, jeg besøgte i 2016, gradvist forandrede sig på mine besøg i hhv. sommeren 2018 og vinteren 2020. Det ame-

”Diskussionen med naboen var blevet til et skænderi, og folk kom ikke hinanden ved på tværs af de politiske skel og holdningsmæssige lejre. Diskussionen splittede simpelthen familier ad

rikanske sammenhold forandrede sig til splittelse. Især længst ude på landet i Pennsylvania og mest centralt i byen i NYC mærkede jeg, hvordan det nu var mere vigtigt end nogensinde før at betegne sig selv som enten ”alt-right” eller ”ultra woke”. Det mærkede jeg ikke i 2016.

Det kan selvsagt være betinget af selektionsbias, og måske var jeg bare de forkerte steder, der fremhævede kontrasterne mest. Alligevel har jeg efterhånden set en del af det nordøstlige USA med det Demokratiske centrum Washington ”the swamp” D.C. og Cleveland, hvor det republikanske parti afholdt sin partikongres i 2016, som de mest hyppigt besøgte byer.

Da jeg besøgte byerne igen i 2018, var et eller andet anderledes.

Det var som om, at folk var mere frustrerede og vrede på hinanden. Diskussionen med naboen var blevet til et skænderi, og folk kom ikke hinanden ved på tværs af de politiske skel og holdningsmæssige lejre. Diskussionen splittede simpelthen familier ad.

Da jeg drog til Boston i starten af 2020 forventede jeg nærmest en regulær borgerkrig. Og dog. På Brandeis University lidt uden for

Boston mødtes jeg med ”Young Democrats” og ”Young Americans for Liberty” - to grupperinger, der kan ses som ungdomspartier for hhv. Demokraterne og Republikanerne. Splittelsen kom hurtigt til udtryk – selv i diskussioner om administrationen af universitetet blev de ideologiske forskelle tydelige.

Men da vi skulle diskutere i mindre grupper, var det som om, at der skete noget. Jeg husker, at jeg diskuterede med nogle unge mænd på min egen alder. En ”woke” biseksuel mand fra New York, en gennemsnitlig Biden-tilhænger fra Connecticut og en meget republikansk fyr fra Texas (i ægte cowboystøvler og med en ”Don’t Tread On Me”-kasket). Tre typer, der må siges at være arketyper for de forskellige politiske orienteringer. Alle tre agerede overraskende diplomatisk, og det var, hvad enten vi snakkede om våbenrettigheder eller raceuroligheder.

Jeg havde egentlig forventet et kæmpe usagligt skænderi, men det var som om, at noget smukt i sandhed udspillede sig, da de faktisk viste sig at være relativt enige om det meste. De var enige om, at våben var okay. De var enige om, at der skulle være frihed til forskellighed, og de var enige om, at

mennesker har ret til at blive behandlet lige. Det kan lyde banalt, men i et land med vilde konspirationsteorier og lokale vagtværn, der beskytter deres rettigheder til at bære våben, er det pludselig blevet en stor ting. Økonomiske spørgsmål kunne altid diskuteres, men det særegent vestlige og amerikanske var de enige om.

Den aften fik jeg faktisk min ”faith in humanity restored”. Det var som om, at de store skel, der er blevet trukket op, reelt ikke kom fra mennesker, der var så forskellige. Og det var som om, at i den forsamling kunne den optimistiske tro på fællesskab og traditionelle vestlige værdier flytte bjerge. Lige dér, en martsaften i en tilfældig bygning på et lille universitet i det østlige Massachusetts.

Måske er den Weltschmerz, jeg for tiden oplever, ikke nødvendig så længe endnu. Og måske kan USA faktisk forandre sig til det bedre. Tanken fremstår ikke helt så naiv, når en diskussion mellem mennesker, der på papiret var så uenige, kunne ende så godt. Jeg tror på det.

Det amerikanske valg finder sted tirsdag d. 3. november. Se det!

**DU ER DER FOR ANDRE
NÅR DU GIVER KAFFE
TIL DIN
STUDIEKAMMERAT.**

**VI ER DER FOR DIG
MED GRATIS
STUDIEMEDLEMSKAB.**

**DU ER DER FOR ANDRE
NÅR DU GLADELIGT
DELER DINE
STUDIENOTER.**

**VI ER DER FOR DIG
MED GRATIS KURSER
I EXCEL, INDESIGN OG
PHOTOSHOP.**

Scan **QR-koden** eller besøg **aka.dk**
og bliv medlem allerede i dag.

**AKADEMIKERNES
A-KASSE**

Interview med Derek Beach

- om det amerikanske præsidentvalg

AF KIRSTINE EKLUND // kirstine eklund@raeson.dk

Disclaimer: Vi snakkede med Derek Beach d. 5. oktober, dvs. godt og vel en måned før præsidentvalget. Derfor kendte hverken vi eller Beach til valgets udfald under interviewet. For at få lidt sjov ud af det og gøre interviewet relevant uanset valgresultat, præsenterede vi Beach for 3 forskellige scenarier for resultatet af præsidentvalget og stillede ham spørgsmål ud fra dem.

Scenarie 1: Valget var i går, og Biden har vundet klart

Hvilke faktorer har sikret Biden sejren?

Der er især to faktorer. Altså normalt har den siddende præsident forholdsvis nemt ved at blive genvalgt, men det her er ikke en almindelig tid eller præsidentkandidat. Trump deler vandene. Men uanset hvor mange skandaler han ender i, vil der være ca. 40 pct. af amerikanerne, der kan lide ham. En del af dem elsker ham og nærmest kultagtigt følger ham. Der er dog langt flere, der ikke kan lide ham. Han deler vandene, men desværre for Trump på en måde, hvor de resterende så er decideret imod ham. Så uanset hvad ville det have været svært for Trump at genvinde magten ift. figurer som Obama eller Bush, hvis personligheder ikke delte vandene på samme måde.

Det er vigtigt at få med, at det her handler om Trumps personlig-

hed. Det er adskilt fra, hvordan det går. Normalt går præsidenters popularitet op og ned - baseret på forskellige begivenheder i samfundet. George Bush' popularitet steg til ca. 90 pct. efter 11. september, men efter en økonomisk krise risikerer en præsident at falde ned i 30 pct. Trumps popularitetsrate har været flad hele vejen igennem uanset hvilke begivenheder, der har fundet sted. Det værende succeser som topmøde med Kim Jong-Un eller nedture som *impeachment*. Ligegyldigt! Fuldstændig ligegyldigt!

Derudover: Ikke nok med, at Trump er historisk upopulær, fordi han er Trump, så kommer også coronasituationen med alt, hvad den indebærer både sundhedsmæssigt og økonomisk. Det her var et coronavalg. Det hjalp heller ikke, at Trump selv blev syg lige før valget, som igen satte fokus på hans håndtering af coro-

nakrisen. Man kan selvfølgelig sige, at det er uretfærdigt, at han får hele skylden for krisen - USA har ikke håndteret det særlig godt ift. sammenlignelige lande som Tyskland måske. Men i USA får præsidenter bare ansvaret for de store ting: Hvis økonomien har det godt, så er det meget nemt at blive genvalgt for en typisk præsident - ikke Trump - men hvis det går skidt, bliver præsidenten straffet. Uanset hvor meget de egentlig *kunne* gøre ved det. Der til kommer, at Trumps håndtering har været kaotisk - både økonomisk og politisk.

Så ikke nok med, at det var op ad bakke pga. Trumps personlighed og upopularitet, har coronasituationen også gjort det 10 gange sværere. Derfor har vi også set en historisk stabilitet i meningsmålingerne siden midten af sommeren, hvor det stod klart, at corona var kommet for at blive

og ville afkræve enorme ofre i USA, mens Trump lod stå til. På den måde er det ikke særlig overraskende, at Biden nu har vundet - for Trump har ifølge målingerne ikke været i nærheden af at kunne vinde siden midt på sommeren.

Og nu hvor Biden har vundet, hvad tror du så, at Trumps kernevælgeres reaktion bliver - og ikke mindst Trumps egen reaktion?

Der er selvfølgelig en masse, som er skuffede. Ikke nok med, at Trump har tabt, men Republikanerne har også tabt Senatet - Trump har trukket andre folk fra partiet med sig i faldet. De fleste almindelige Republikanere - både vælgere og politikere - vil derfor tage afstand til Trump nu. Lidt ligesom Republikanerne måske gjorde efter Nixon, hvor de så på hinanden og sagde: "Okay, så er vi nødt til at gentænke vores strategi." Der valgte man efterfølgende Reagan, som var helt anderledes, og man genopbyggede ligesom partiet.

Jeg tror umiddelbart ikke, at man kan undgå et internt opgør i det Republikanske Parti - hvorefter man vil distancere sig selv fra Trump. Vi skal huske på, at valget af Trump til præsidentkandidat repræsenterede en overtagelse af partiet. På trods af, at der er mange medløbere i partiliten, vil man nu distancere sig fra en taber. Og særligt, hvis det er en stor taber, altså: "Ja, vi var da modstandere hele vejen igennem."

Så vi får et nyt Republikansk parti. Spørgsmålet er, i hvilken retning det går, om det bliver endnu

længere derude [på højrefløjen, red.]. Men jeg tror i hvert fald, at Trump og folkene omkring ham vil være fortid nu.

Biden har en stor opgave foran sig: der skal håndteres en sundhedskrise, økonomisk krise, polarisering og racisme, klimakrise, udenrigspolitik osv. Hvad vil du mene, er den første opgave, han skal løse - og hvad skal han prioritere på lang sigt?

Først og fremmest bliver opgaven covid-19: Han kommer til at stå med opgaven med at få vaccinen ud og koordinere den indsats. Alt andet lige så kunne man forvente en lidt bedre administration til den opgave nu. Det har været bekymrende at høre så mange stabschefer og interne medarbejdere, der har arbejdet for Trump, sige igen og igen, at det var fuldstændig kaos i Trumps hvide hus. Men ja, Bidens første opgave er at stabilisere covid-19-situationen og dernæst økonomien.

Derefter følger en kæmpe opgave udenrigspolitisk: at få USA tilbage som en god ven for fx de europæiske lande, at lægge en kurs for Kinapolitikken, men særligt ift. USA's venner. De skal vide, at USA er tilbage. En genopretning af USA's rolle i verden bliver en kæmpe opgave, som kommer til at tage lang tid. Der er også områder som Iranpolitikken, klimapolitikken osv., hvor Biden skal have USA tilbage i de internationale aftaler fra før Trump.

Men den største opgave er næsten internt i USA: Bare i genopretningen af den amerikanske

økonomi i mere grøn og lige retning er der så meget at tage fat i. Derudover er der en stor opgave i udbredelsen af sundhedsforsikring til alle amerikanerne. Der er så mange kæmpe opgaver, som er blevet forsømt de sidste 4 år, så det er et stort pres, der hviler på Biden. Og han er en gammel mand, men formentligt kan han trække på folk, der ved, hvordan man kører Washington.

Det er selvfølgelig også den store forskel fra, da Trump kom til: Alle de potentielle Republikanske embedsmænd og ministre,

”Der er så mange kæmpe opgaver, som er blevet forsømt de sidste 4 år, så det er et stort pres, der hviler på Biden.

som har forstand på at bestride et embede, ville ikke røre Trump med en ildtang. Så de fleste, der tilgik Trumpadministrationen, var uerfarne i at køre en administration - og især udenrigsministeriet var helt *crazy*. Det er bare for at sige: Det bliver måske ikke så meget Biden, men han kommer til at tiltrække dygtige folk, der ved, hvordan man kører et land. Jeg tror også, at der venter nogle store opgaver til Kamala Harris, som også har alderen og energien til det.

Men USA er virkelig i krise på

stort set alle parametre, så der venter en kæmpe opgave.

Hvad bliver den største udfordring for Biden personligt - ift. hans politiske holdninger, karakter, alder osv.?

Hans største udfordring er, at han er systemets mand. Han er vokset op i Senatet, og det bliver svært for ham måske ikke at lave nogle af de samme fejl, som Obama lavede mht. at tro, at man kan få systemet til at virke. Der er fx ved at være en stor debat om, at man er nødt til at ændre antallet af delstater for at overkomme den ubalancen mellem de Republikanske og Demokratiske delstater.

Hvis Biden ikke får gjort det inden 2022, hvor der er midtvejsvalg, så vender Senatet tilbage til Republikanerne, og så kan han ingenting lave. Og i den forstand tror jeg egentlig, at den største udfordring bliver at undgå at begå de samme fejl som Obama ift. den fejlagtige tro på, at Republikanerne rent faktisk vil samarbejde og gå på kompromis, ligesom man gør i alle andre demokratier. Han bliver nødt til at sikre, at han faktisk kan regere i 4 år uden at blive handlingslammet - fx ved at optage Washington DC og Puerto Rico som delstater.

Scenarie 2: Valget var i går, og Biden har vundet knebent. Der er fortsat urolighed og usikkerhed omkring valgresultatet.

Hvordan vil du beskrive Trumps reaktion - og hvordan tror du, hans vælgere og det Republikanske Parti vil håndtere denne situation?

En mindre sejr til Biden betyder, at vi nu er ude i kaos. Det er et helt andet scenarie, end hvis Biden havde vundet stort. Nu sker der formentligt to ting: Det kan godt være, at Republikanerne beholder Senatet, men det mest overskyggende vil være kampen om præsidentposten. Der bliver nu indledt et juridisk politisk tovtækkeri, hvis mage vi aldrig før har set. Nu bliver valgets gyldighed angrebet i de delstater, hvor

”Det her kan ende ud i nogle rigtig, rigtig ubehagelige situationer

det var tæt i nat, og optællingen stadig finder sted.

Det her kan ende ud i nogle rigtig, rigtig ubehagelige situationer - fx politikere på delstatsplan, der siger: ”Vi vil ikke anerkende gyldigheden af valgresultatet i vores delstat, og vi udpeger Trump.” Og så kan det godt være, at det ser ud som om, at Biden ville vinde, hvis alle stemmerne var talt i fx Wisconsin. Men nu, hvor de endnu ikke er, risikerer vi, at de lokale Republikanere dér alligevel udpeger valgmænd, som repræsenterer Trump og Republikanerne. Og der i Wisconsin fx har man jo en Demokratisk guvernør, som formentligt vil forsøge at bremse det, og så bliver det fuldstændig kaotisk. Vi vil utvivl-

somt se en række retssager og politiske kampe om udpegning af valgmænd. En tæt valgsejr som denne her kan vi først være helt sikre på i starten af december.

Der er som bekendt en gruppe på omkring 40% af amerikanerne, som er loyale mod Trump nærmest uanset hvad. Op til valgdagen i går har der været frygt for, at der kunne udbryde uroligheder: Er de dystopiske advarsler om borgerkrig helt urealistiske nu, hvor der er usikkerhed omkring valgresultatet?

Det kommer meget an på, hvordan Trump og Republikanerne vælger at opføre sig nu. Der var allerede stor risiko for ubehagelige episoder omkring selve valghandlingen - det var næsten ikke til at undgå. Nu er der risiko for vold - nok særligt, hvis resultaterne ende med at falde ud i et klart nederlag til Trump. Man kan godt frygte, at der bliver deciderede provokationer og angreb, men forhåbentligt sker det 'blot' på landsbyttoseniveau og ikke mere organiseret. Men det kommer også meget an på, hvordan Trump reagerer nu. Hvis han bliver ved med at sætte spørgsmålstegn ved gyldigheden af valget, kan man godt frygte, at der sker en decideret mobilisering.

Jeg tror umiddelbart i den situation, at den Republikanske elite, hvis de ikke er helt stupide, får sat Trump på mute - og sidste ende fjerner ham helt, hvis han decideret opfordrer til uroligheder. Der har man faktisk en procedure i 25. tilføjelse [til den amerikanske Forfatning, red.],

som de kan gøre brug af. Mit indtryk er ikke, at Republikanerne i det tilfælde har lyst til at gå ned med skibet med Trump. Man skal huske på, at Trump sådan set er den eneste top-Republikaner, der så åbenlyst har været ude at sige før valget, at der ville være snyd i valget. Så for mig at se er det mest sandsynlige, at der er nogle få tosser, der laver ballade af voldelig karakter, men at hvis Trump mobiliserer støtter, bliver han sat på mute på en eller anden måde.

Scenarie 3: Valget var i går, og Trump har (igen!) trodset alle meningsmålinger og vundet mod al forventning

Hvad i alverden er der sket?

Den eneste forklaring er, at vores datagrundlag for meningsmålingerne har været fuldstændig forkert. At meningsmålingerne er systematisk - både på delstatsplan og nationalt - fuldstændig skæve. Det var der ikke noget, der tydede på før dette års valg - men det må være konklusionen nu.

Meningsmålingerne på delstatsplan i 2016 ramte fx skævt, fordi man arbejder med estimater af, hvem der dukker op på valgdagen, og man havde snakket med en anden sammensætning af grupper før valget end dem, der faktisk dukkede op og stemte. Det kan gøre, at meningsmålin-

gen bliver så skæv, at fejlen kommer op på 6-7-8 procentpoint.

Men at det i år også skulle ske på nationalt plan, var meget usandsynligt. Ikke desto mindre har Trump formået at få sin loyale base, som *elsker* ham, til at trodse coronakrisen for at komme ud at stemme. Samtidig har der været bølve omkring brevstemmer, og der er mange Demokrater, som ikke er begejstrede for Biden og af forskellige grunde ikke har stemt. På den måde er valget blevet afgjort af *turnout* samtidig med, at vores meningsmålinger har ramt historisk forkert - endnu værre end i 2016.

Det er svært at se, hvordan sejren skulle have noget med Trump selv at gøre. Netop fordi holdningen til ham har været historisk stabil - ligegyldigt om han var *impeached* eller lige havde landet sin "fredsaftale" i Mellemøsten, har han haft samme støtte, fordi han i sig selv er så kontroversiel. Men også fordi han aldrig har været nogen særlig disciplineret kandidat, og han ikke fik lagt sig fast på et overordnet budskab, som kunne vinde potentielle tvivlere over. Så jeg kan ikke forestille mig, hvilken begivenhed der skulle have udvidet hans base lige op til valget, fordi folk i det hele taget ser alting gennem partibriller med tykke brilleglas.

Men *you never know*, Danmark vandt EM i 1992, ikke?

Nu har Trump - imod al forventning - 4 år mere på præsidentposten. Hvad vil han gøre udenrigs- og indenrigspolitisk?

Det korte svar er: Det ved vi ikke. Trumps overordnede budskab under både det Republikanske konvent, hans *rallys* og i præsidentkandidatsdebatterne har været: "Jeg skal nok fixe det." Han har lovet at genoprette økonomien, men har ikke rigtig fortalt, hvad han specifikt vil gøre. Ift. udenrigspolitikken har han heller ikke givet nogle bud på, hvad der skal gøres. Udover måske, at politiken overfor Kina skal være endnu hårdere - vi kan nok forvente flere handelskrige og økonomisk krigsførelse gennem firmaer. Endnu mere pres på NATO, allierede... og derudover er det meget svært at spå om, hvad han finder på. Han har ligesom nogle få holdninger, som har ligget fast i rimelig lang tid: en stram indvandringspolitik, en tro på, at den internationale handel er fundamentalt imod USA's interesser, og at andre udnytter USA, og at Washington derfor ikke bør tænke så meget i venner/fjender, men derimod på, hvor man kan tjene flest penge. Foruden disse ting kan vi ikke vide, hvilke ideer Trump får fremover.

Peace deal vs. The real deal

AF MARIAM MOLAVYZADA // mmolavyzada@yahoo.dk

USA har stået i samme situation som adskillige tidligere magter i 'The Graveyard of Empires': frustreret, magtesløs og desperat efter en vej ud af landet og væk fra de kæmpe omkostninger forbundet med at være tilstede i Afghanistan.

Den ovennævnte situation kom der tidligere på året en historisk fredsaftale - 'the peace deal' - ud af. Det vil dog være mere korrekt at kalde det for en tilbagetrækningsaftale: Den blev forhandlet på plads med Taliban på et 5-stjernet resort i Qatar, mens den afghanske regering og befolkning måtte se passivt til og vente på nyheder hjemmefra. Men nu skal Taliban og regeringen i gang med det rigtige arbejde: 'the real deal', som bliver den reelle fredsaftale mellem den afghanske regering og Taliban efter mange års krig. Og det kommer ikke til at være en dans på roser, men derimod en langsom omgang fodslæberi på tornene.

"Fredsaftalen"

For at forstå, hvordan landet ligger lige nu, må man se på situationen i lyset af den indgåede aftale mellem USA og Taliban. USA har lovet at trække alle sine sol-

dater ud af Afghanistan indenfor 14 måneder, fjerne sanktionerne mod talibanmedlemmerne, og at den afghanske regering vil løslade 5000 taliban-fangere, hvis taliban vil løslade 1000 fanger fra regeringens liste. Taliban har til gengæld givet en garanti om at forhindre Al-Qaeda og andre terrorgrupper i at operere i områder under deres kontrol.

USA har meget målbare og konkrete forpligtelser udpenslet i aftalen. Modsat Taliban, hvis forpligtelser defineres mere vagt, og det gør det svært at måle, til hvilken grad de har opfyldt deres del af aftalen.

Den afghanske regering og befolkning var ikke inviteret med til forhandlingsbordet. Det har i den grad undermineret aftalens legitimitet og stillet dem i en utrolig svag position, mens det utvivlsomt har legitimeret Taliban som

(politisk) aktør. Regeringen stod allerede svagt før forhandlingerne, da præsidentvalget var endt i et kæmpe rod med beskyldninger om korruption og fusk uden en reel afgørelse om, hvem der fik titlen. Der er dog nogenlunde styr på de officielle titler nu.

Hvis USA virkelig var interesseret i at skabe fred og ikke bare et hurtigt exit for dem selv uden for store omkostninger, ville man have inddraget den afghanske regering. Man har forhandlet med terroristerne, stillet dem stærkt og så efterladt håndteringen af den egentlige fredsprocess til den afghanske regering. Efter 18 år i krig med alverdens (på overfladen) gode motiver som demokrati, kvinderettigheder og kapacitetsopbygning, er det en meget antisklimatisk måde at ende det amerikanske projekt i Afghanistan på. Afghannerne må fra nu af hygge sig med det selv.

”Efter 18 år i krig med alverdens (på overfladen) gode motiver som demokrati, kvinderettigheder og kapacitetsopbygning, er det en meget antiklimatisk måde at ende det amerikanske projekt i Afghanistan på.

For Taliban står i en meget stærk position nu.

Der var ikke enighed om at indgå i en våbenhvile ifm. tilbagetrækningsaftalen, så i stedet har man aftalt en 'reduction of violence'. Parterne er imidlertid gået fra forhandlingsbordet med to meget forskellige opfattelser af, hvordan reduktionen skal se ud. Som en del af aftalen har USA lovet at holde sig fra luftangreb, og at de afghanske styrker vil forholde sig i en defensiv position. Taliban skal afholde sig fra at angribe bla. store provinsbyer og de amerikanske styrker.

Men det samlede voldsniveau for landet er *ikke* faldet som følge af aftalen, for Taliban har øget alle andre former for angreb. De har fået en form for *carte blanche* til at styrke deres territoriale greb om andre dele af landet med militærmagt. Det eneste seriøse,

man har bedt taliban om, er, at de ikke skal samarbejde med grupper, der kan ses som en trussel mod USA og dets allierede.

Dette kan dog vise sig at være vanskeligt. Når Taliban kontrollerer så store dele af landet, som de gør i øjeblikket og samtidig ikke er en homogen gruppe med en centraliseret magtstruktur, vil det være svært at få hele gruppen til kappe alle potentielle bånd til fx Al-Qaeda fra den ene dag til den anden. Ifølge en Pentagon-rapport fra juli, er der stadig tætte forbindelser mellem Al-Qaeda og Taliban, når det kommer til træning og beskyttelse. Og ifølge en koordinator for FN's Islamisk Stat, Al-Qaeda og Taliban-monitoreringsteam, har Taliban haft regelmæssig kontakt til Al-Qaeda under fredsforhandlingerne, hvor Taliban har lovet dem, at de stadig er allierede med historiske bånd til hinanden. Taliban er dog

begyndt at forbyde nogle af deres krigere at udføre angreb andre steder end i Afghanistan, men det er endnu uklart, hvorvidt det også gælder Al-Qaeda.

Intra-afghanske forhandlinger

Den afghanske regering og Taliban er endnu ikke for alvor kommet i gang med forhandlingerne. Man har stadig ikke etableret procedurale fællesregler eller rammen for forhandlingerne. Taliban vil, ikke særlig overraskende, gerne basere forhandlingerne på deres aftale med USA, som generøst favoriserer Taliban, mens regeringen hellere vil basere det på rammebetingelser godkendt af dets nationale forsamling og fælleserklæringer fra USA og regeringen om fredsprocessen.

Derudover er der også uenigheder om, hvilke religiøse regler, der skal gælde for forhandlingerne. Vigtige dele af forhandlingerne

foregår også uofficielt i Islamabad – med stor pakistansk indflydelse. Ønsket er en venligsindet regering i Afghanistan med stærkere bånd til Pakistan end til Indien, og det kan Taliban til en vis grad være behjælpelig med. Taliban har nemlig været afhængig af Pakistan på flere punkter, men i takt med, at Taliban nu vokser sig stærkere, kan det ses som en mulighed for gruppen for at vriste sig fri af forholdet til Pakistan og blive en mere autonom aktør.

Taliban har *the luxury of time*: De ved godt, at USA's styrker forlader landet. De kan trække tiden ud indtil da og derefter køre med deres egne planer for landet.

Opløsning af lokalpolitiet

Forhandlingerne med Taliban er yderligere præget af dårlig timing – den amerikanske støtte til den væbnede forsvarsenhed på landsby-niveau, Afghan Local Police (ALP), bortfaldte for en måned siden. ALPs centrale formål er at forsvare lokalområder mod Taliban, men der er delte meninger om, hvor effektive de er. ALP

blev etableret af USA og er også udelukkende betalt for af USA. Derfor fører den manglende støtte til, at ALP nu skal opløses. Der er tale om over 18.000 væbnede mænd, der i løbet af 3 måneder skal sorteres og så enten afskediges eller overflyttes og gentrænes, midt i en utrolig ustabil periode karakteriseret af forhandling med samt styrkelse af Taliban. Man kan være bekymret for, at det vil føre til svækkelse af lokale områders forsvar, hvor det vakuum vil tiltrække Taliban. Der er nemlig usikkerhed om, hvorvidt andre styrker tilstrækkeligt vil kunne erstatte ALP.

Derudover er der også risiko for, at nogle vil skifte side og simpelt hen tilslutte sig Taliban. Moralen er nemlig lav og yderligere ramt af, at de nationale sikkerhedsstyrker gennem "fredsaftalen" er beordret til at indtage forsvarsposition overfor Taliban til trods for intensiverede angreb fra Taliban siden aftalen. Flere steder i landet ser man også regeringens talibanforhandlinger som et tegn på, at regeringsmagten under

overfladen langsomt overdrages til Taliban. Dette kan få ALP til nogle steder at indgå i kompromisser med Taliban for skabe en blød overgang og undgå blodsudgydelser senere. Det har aldrig været et risikofrit foretagende at opløse ALP, men den nuværende ustabilitet i landet forstærker de potentielle risici.

"Fredsaftalen" eller nærmere tilbagetrækningsaftalen mellem USA og Taliban har altså haft stor betydning for magtforholdene i landet, men er kun én brik i spillet om potentiel fred i landet. Den egentlige aftale, the real deal, mellem den afghanske regering og Taliban, er utrolig besværlig at få forhandlet – der er endnu ikke enighed om selv de mest grundlæggende rammer for forhandlingerne. Kombineret med opløsningen af ALP bliver det rigtig interessant at se, hvad der vil ske i den kommende periode. En ting er dog sikkert: Det bliver ikke fredeligt og harmonisk, og medierne bør i højere grad sætte fokus på den afghanske skæbne.

VITA POLITICA

Præsenterer **virtuel karrieremesse** torsdag d. **12. november kl. 15:00-17:00**

2020 har fået mange til at tænke kreativt, eftersom corona har sat en begrænsning for rigtig mange fysiske arrangementer. Det samme har vi i Vita Politica – Institut for Statskundskabs årlige karrieremesse.

Vi har ændret årets karrieremesse til at være i en forkortet og virtuel form, og har samlet 7 spændende virksomheder, som vil sidde klar til at dele deres erfaringer og fremtidsmuligheder med jer. Vi håber meget på at se så mange som muligt til arrangementet, hvor der vil være mulighed for at høre virksomhederne fortælle om hvilke opgaver en statskundskaber ofte vil sidde med i deres organisation, fortælle lidt om de karrieremuligheder organisationen har og eventuelt fremlægge et stillingsopslag for en fastansat, studentermedhjælper og/eller en praktikant. Til arrangementet bliver der også afsat tid af til at stille spørgsmål til ens potentielt kommende arbejdsplads ligesom til en rigtig karrieremesse - i år bare virtuelt.

Find facebookbegivenheden for arrangementet på Vita Politicas facebookside, få dig og din læsemakker tilmeldt og bliv klogere på dine fremtidsmuligheder og potentielle studiejobs eller praktikstillinger.

Vi ser frem til et godt arrangement og glæder os meget til at byde virksomhederne og de studerende velkomne til årets alternative karrieremesse.

/// VITA POLITICA

Frygten for de ekstreme stemmer

AF VALDEMAR BJERGVANG // vbjergvang@gmail.com

Konspirationsteorier, misinformation og ekstremisme har altid været en del af den gængse dagligdag i Vesten. Undersøgelser viser dog, at der er meget, der tyder på, at denne bølge vokser kraftigere og hurtigere end tidligere, og vi bliver nødt til at tænke nøje over, hvordan vi samler og inkluderer alle i dagens samfund, før bølgen vokser sig for stor.

I Vesten ser man en stigende tendens til polarisering, til benægtelse af den traditionelle orden og til accept af vold som politisk middel. Kort sagt en stigende "anti-establishment" tilgang, hvori konspirationsteorier, oprørstanker og voldelige idealer oftere og oftere bliver fremhævet som sandheden.

Spørgsmålet er selvfølgelig: Hvad ligger bag denne tendens, og hvem er de individer, som i den grad leder efter svar, der ligger uden for det 'gængse' politiske spektrum? Dette flerdimensionelle spørgsmål er ikke let at besvare og har ikke nødvendigvis ét direkte svar. Denne artikel er et forsøg på at lave et opråb om de farer, verdenssamfundet står overfor, når bestemte individer

udelukkes fra samfundets åndelige og politiske debat.

De forskellige anti-establishment-grupperinger går i mange retninger og har mange forskellige agendaer. Nogle er imod den kurs, verden er drejet ind på – globalisering, internationalt samarbejde, verdenshandel mm. – andre er frihedselskende liberale, som er imod frihedsrestriktioner (som bliver skåret over én kam med resten grundet corona), andre igen er race-orienterede grupper, og sidst, men ikke mindst, er de ekstremistiske konspirationsteoretikere.

Denne særprægede blanding af samfundets udstødte har sjældent et fælles mål og ligger ofte i konflikt med sig selv. Det har gjort det

let at tilsidesætte dem som de få, de skøre og de tabte i samfundet. Over de sidste måneder har vi set en sammensmeltning af nogle af disse grupper på de sociale medier om et fælles mål, som samler dem alle; nemlig modstand imod corona. Nogle af dem kæmper imod restriktionerne, som de ser som brud på deres rettigheder (de liberale), mens andre mener, at corona i sig selv blot er et svindeksnummer.

Herhjemme havde Berlingske en artikel om Friday For Freedom-demonstrationerne foran Christiansborg, hvori de beskrev den brogede forsamling imod restriktionerne som en blanding af de førnævnte grupper, men ledet af de liberale. Forsamlingen endte i intern konflikt under de-

monstrationen, da disse forskellige grupper ikke kunne acceptere hinandens agenda, og dermed blev de liberale degraderet til at bestå af "de få skøre" i stedet for at blive taget seriøst og slået op til en større historie.

Problemet er, at der også findes mere faretruende grupperinger, som lægger en mere fjendtlig og krigerisk tilgang for dagen. Specielt i USA er der flere højreekstremistiske grupper, som har fået meget dækning i valgkampen. Senest var Wolverine Watchmen i søgelyset med deres plot om at kidnappe guvernøren af Michigan, Gretchen Whitmer. Det mislykkedes fatalt grundet FBI's dygtighed, men indtrykket, der stod tilbage, var, at vi ser en ny form for højreradikalisering, som er langt mere sofistikeret og velorganiseret end tidligere. Og langt talrigere. I 2017 var vold accepteret som politisk middel af omkring 8% af den amerikanske

befolkning. I dag, tre år efter, er det accepteret af mellem 14% og 18% af den amerikanske befolkning. Hvad driver denne udvikling?

En organisation, som de fleste også har hørt om, er Qanon. Det er en gruppe, som tror på, at den amerikanske stat er styret af en satanistisk, pædofil ring af højtstående embedsmænd og Demokrater. Q'et står for en person, som medlemmerne mener, er en højtstående embedsmand/militærmand, der hemmeligt prøver at gøre op med den situation, som den amerikanske stat befinder sig i, ved at afsløre hele sammensværgelsen i staten. Qanon-tilhængere tror på, at Donald Trump er sat i verden med et højere formål: nemlig at rense ud i staten, specielt den dybe stat (the deep state), som ifølge Qanon dækker over denne satanistiske, pædofile magtelite.

Hvor bizart det end forekommer,

får Qanon mere og mere støtte. I USA er der flere millioner, der er medlem af deres interne grupper, og antallet stiger hele tiden. Også i Danmark har vi set en tilstrømning af "tilhængere". Hvor mange medlemmer, der er specifikt, er svært at sige noget om, men de har stået bag flere demonstrationer i Danmark. Vores problem i henhold til disse grupper er, at vi som samfund er tilbøjelige til at udstøde og udskamme de mennesker, som kunne føle sig tiltrukket af 'alternative' forklaringer på de problemstillinger, samfundet har.

I mange årtier har vi haft en fortælling om, hvad danskere er. Hvilken befolkning vi har i al vores mangfoldighed – på godt og på ondt. Verden var så stor og så svær at komme i kontakt med, at den fortælling, der var om danskere, var universel. Den har været bred og dækket over så godt som alle borgere. Der har bestemt været konspi-

rationsteoretikere iblandt, men det har ofte været "lone wolfs" (enkelpersoner). Med de sociale medier, har dette ændret sig. De få "tilhængere" har lettere ved at få bakket deres tvivl om samfundet op. De føler sig ikke set i den fortælling, vi har om danskerne i dag.

Med sociale medier og globaliseringen er der kommet øget mulighed for at mobilisere sig og finde frem til personer med lignende indstillinger eller at radikaliserer personer, der ellers ikke ville komme i kontakt med den form for ekstremisme. Coronakrisen har kun forstærket den tendens, men er ikke hovedårsagen til udviklingen.

Selv her i Danmark har vi, som tidligere nævnt, flere af de samme problemer. Qanon demonstrerer i Danmark. Har tilhængere her i Danmark. I august så vi mere end 1000 Qanon-tilhængere demonstrere i København.

Vi bliver som samfund nødt til at tænke nøje over, hvilken kultur vi fremdyrker, når vi udskiller andre fra fællesskabet. Når vi fornægter andres virkeligheder. Vores medmenneskers frygt og overbevisninger kan ikke bare ties ihjel. "Cancel culture" og politisk korrekthed kommer fra et ædelt motiv om ikke at ville skabe ubehag hos andre, men realiteten er, at det ikke må påvirke folks mulighed for at få påtalt den virkelighed, som de oplever - i den offentlige debat og i al almindelighed.

Der er i Vesten en stigende tendens til, at kun nogle syn må få plads i den offentlige debat. Et godt eksempel på dette er Sverige ift. indvandringspolitik, men også NY Times - da de slettede et indlæg fra en Republikansk debattør i deres debatsektion - har gjort sig skyldige i at udelukke folk, der ikke har de "rigtige" meninger. Vi som samfund gør det - hvilket i nogle tilfælde giver mening, men i mange tilfælde udstøder mennesker og deres holdninger fra samfundet - især,

“Vi bliver som samfund nødt til at tænke nøje over, hvilken kultur vi fremdyrker, når vi udskiller andre fra fællesskabet. Når vi fornægter andres virkeligheder

når holdningerne virker voldsomt specielle ift. den brede diskurs.

I dagens samfund er der netop også mulighed for at udbrede disse holdninger via sociale medier, men her skal folk i stedet stilles til ansvar for disse holdninger i den offentlige debat - så de ikke ender med blot at lave genklang i de ekkokamre, de kan finde i internettets mørke afdelinger.

For konsekvenserne er, at de forsvinder ind i lukkede rum, hvori samfundet mister kontakten og muligheden for at påvirke dem. De ser sig fremmedgjort af samfundet og kigger efter mere eks-

treme løsninger som svar på de problemer, de føler, er afgørende for dem. Rustbæltets (en række amerikanske stater i Midtvesten, red.) omvending til Donald Trump i 2016 er et mindre ekstremt eksempel på denne tilgang.

Den gruppe, der blev tabt i svinget som resultat af globaliseringen, og de værdier, den gruppe repræsenterer, passer måske ikke perfekt ind i det samfund, vi ser i dag, men det betyder ikke, at vi blot kan forbigå og overse dem.

Så længe vi fortrænger dele af samfundet, vil vi se disse dele af samfundet blive mere ekstreme - og mere lydhøre overfor nødvendigheden af at gøre brug af mere ekstreme metoder imod det samfund, de føler sig udelukket fra.

Hvad der mere specifikt skal gøres ved Qanon, højreekstremistiske grupper og konspirationsteorier er svært at sige, men det rigtige svar er ikke at fortie problemet og afskrive dem som "de få og de skøre". For så længe vi gør det, vil vi blot se bølgen vokse sig større og større, indtil den bliver svær at holde tilbage.

Ovids elskovskunst - (krænkerens) håndbog i hor

SKØNLITTERATUREN

AF KATHRINE NANNERUP PEDERSEN // kathrine-nannerup@hotmail.com,

SEBASTIAN LEI KROGSGAARD // sebastiankrogsgaard@gmail.com,

& MARTINE VILLUM BRUMSBJERG // martine.brumsbjerg@outlook.dk

Litteraturen er der mange eksempler på, hvordan man forfører, finder kærligheden og får et mere frugtbart sexliv. 2000 år før *'M-bladet'* kom på markedet, skrev romeren Ovid vestens første 'håndbog i hor'. Værket indeholder lige dele praktiske scoringstips, guide til sexstillinger, mageløse metaforer og referencer til din oldtidskundskabslærers yndlingslitteratur.

Ovid virker måske som den oplagte ekspert at hive fat i, hvis man står og mangler gode råd til at score uden efterfølgende at blive klandret for at være en mini-Morten Østergaard med hænderne dybt begravet i andres lårbasser. Men Ovid er i virkeligheden en krænker i forklædning. Og derfor vil vi nu give dig nogle eksempler på ting, du kan foretage dig og især ting, som du i hvert fald skal holde dig fra for ikke at lande i Frank Jensen-suppedasen.

5 ting du aldrig må gøre i forførelses kunst:

1. Nej, et nej er ikke et ja.

Vi ved godt, at det er fristende: Du ser en tøs eller fyr i fredags-

baren, og du vil gerne lidt tættere på. Måske vil du gerne have lov at holde lidt om vedkommende, røre lidt ved en arm eller på anden vis gøre tilnærmelser. I udgangspunktet skal du være helt almindeligt opmærksom, når du begynder at gramse på andre mennesker. Hvis begge indvilliger i gramserier, er der jo som sådan ingen ko på isen, men hvis du får et nej, så snart du nærmer dig, så bør du faktisk holde dig væk, selvom Ovid ville være uenig: *"Også den pige, du tror ikke vil, vil dog til sidst."* I dette tilfælde skal du virkelig ignorere Ovids råd, for det er faktisk noget værre vrøvl. Et nej er et nej og ikke et ja.

2. Grams med måde

At sætte dig ved siden af den søde fra IFSK's fodboldhold, når *'de hvide'* spiller pokalkampe er første trin i en scoringsproces. Så langt kan vi give Ovid ret: *"Sørg for, at du får ordentlig sædekontakt! Hun skal jo holde sin plads, hvad enten hun vil det eller ikke. Strengere gør, at man er nødt til at have legemekontakt"*. Men for at undgå, at du ender i samme shitstorm som Mads Aagaard,

anbefaler vi dog, at du trods Ovids råd om at gramse, uagtet om du gør det diskret: *"Hvis der kommer et fnug i skødet på hendes kjole - det kan jo ske - har du straks pligt på at vifte det væk. Kommer det intet, så vift det 'in-venting' af hendes kjole"*. Trust me, det lægger ALLE mærke til.

3. Stop fløderomantikken

Både kvinder og mænd elsker at få gaver, overraskelser, massaget og andre kærlighedsgestusser. Ovid tager dog de romantiske gestusser til 'the next level': *"Brug en hvilken som helst mulighed for at vise dig sød. Sørg for, at personen, der sidder bag hende, pænt holder knæene væk fra hendes følsomme ryg. Eller ser sig til, at hun får et kølende pust af en vifte. Eller en skammel til låns under sin yndige fod"*. Det er lidt meget creepy.

4. Giv op, du kan ikke erobre alle

Kender du det med at forelske sig i tanken om at være sammen med sin drømmefyr/pige eller flamme? Du forsøger med alle midler at erobre den uopnåelige og ignorerer fuldstændig, at du

dermed tvinger den anden person til at gå imod følelsernes vold. Vi vil råde dig til at give op i din evindelige søgen efter dit hemmelige crush og trodse Ovids stædighed: *“Og tar hun ikke imod det, men sender det ulæst tilbage, tab ikke modet! Bliv ved! Det skal nok lykkes engang (...) Selv den strideste hingst tåler sid bidsel til sidst”*. Denne naive optimisme vil skuffe dig lige så meget, som dengang du mistede din gymnasiekæreste, som du skulle være blevet gammel med.

5. Ignorer Ovids forstokkede kvindesyn

Den sidste tredjedel af Ovids værk er en selvstændig guide til, hvordan kvinder skal forføre deres partner. Den indeholder råd om 1) ‘pleje af hår og valg af frisure’, 2) ‘valg af tøj’, 3) ‘renlighed og kosmetisk pleje’, 4) ‘frisering evt. i elskerens påsyn’ og værst 5) ‘latter, gråd og sprog skal være sexet’: *“Piger har brug for at lære sin latter, at også på dette punkt fordres der ynde og takt. (...) Grine må pigebørn ikke, så man tror de revner! Tonen skal ha noget vist feminint, let, elegant. Man kender typen, der får*

en skogrende klovnegrimasse”. I kandestøberen er vi feminister.

Vi mener selvfølgelig, at kvinder og mænd begge har behov for selvscenesættelse. Men først og fremmest er vi alle individer i vores egen ret med egne værdier og mål. Ignorer venligst Ovids forstokkede kvindesyn, som skyldes, at han levede i en tid, hvor mænd bestred alle offentlige embeder. Det kan være en lektion i, hvordan mænd tidligere har gjort piger til pyntedukker.

Ovid er tydeligvis en kyniker, der bruger alle midler til at opnå målet; *den han begærer*. Men lad os være ærlige, der er ingen der *elsker uforbeholdent*, hvis du spørger Søren Kierkegaard. Æstetikerens Ovid har erkendt dette. Han er en selvscenesættelsens mester, som vil bruge alle kneb til at forføre den, han begærer:

5 kyniske gerninger du må gøre i forførelses kunst:

1. Vær følsom

Som vi alle ved, så vil man jo gerne have en følsom partner, som er i kontakt med sig selv. Der

findes intet mere frustrerende end at sidde overfor en vestjyde, som ikke giver udtryk for, hvad han/hun oprigtigt føler. Man kan dog have dage, hvor man simpelthen bare ikke orker at krænge sin sjæl ud i samfundsfaglig kantine, når flirten spørger, om man har haft en god weekend. Ovid mener dog, at du gerne må ‘fake it till you make it’: *“Tårer er også et middel. De smelter de hårdeste hjerter: Lad hende se, at du har kinderne våde af dem! Hvis de forsager - de kommer jo ikke præcist på kommando - gnid dig i øjet med den sprit, som du har i dit hår!”* Vi opfordrer ikke direkte til brug af hårvoks i øjnene. Det skal siges.

2. Lov guld og grønne skove

Kender du det, når du sidder lilejuleaften og stirrer på alle de lækre gaver, du skal pakke op dagen efter? Faktisk kan forventningens glæde ofte overstige glæden ved at pakke gaven op, fordi alle de skønne ting, man forestiller sig, der gemmer sig inde bag julepapiret, så lige pludselig viser sig at være et par strømper eller en avokado. Du kan udnytte forventningens

glæde i din dating-strategi ifølge Ovid, for du skal sådan set bare holde din flirt hen med al verdens løfter om ture på AROs, vilde biograftere og udflugter til Marselisborg Slotspark. Når først din flirt har fået smag for dig, så er det alligevel også lige meget, om du holder det, du lover: *“Lov hende masser af ting! Hvad skade kan løfter vel gøre (...) Og er først tilliden skabt, kan håbet fungere i lang tid: Det er en svigefuld magt - men den er nyttig i brug.”*

3. Ignorer den andens skavanker

Synes du, at din flirt har lidt sjove ører eller grimme tæer, så gør du klogest i at ignorere fejlene efter bedste evne. Du værner dig alligevel til fejlene, efterhånden som du og din flirt ses mere og mere. Pludselig lægger du ikke mærke til fejlene længere, for så er de såmænd bare en del af den pakke, du jo ellers synes så godt om. Du kan også vælge at bruge besmykkende ord om de fejl, som din partner har: *“Vogt dig især for én ting: kritik af din piges skavanker (...) Man kan bruge besmykkende ord og kalde en pige lækkerbrun, hvis hun er sort (...) Er hun et mageret gespenst, brug da betegnelsen slank, hvis hun er lille, så fiks, og fyldig hvis hun er en tyksak.”* Ignorer venligst den åbenlyse racisme - Ovid levede i en anden tid.

4. Skavanker skal skjules mest muligt

Ovid kan godt være lidt mod-

satrettet til tider; selvom du bør ignorere den andens skavanker, så bør du samtidig også gøre alt, hvad du kan for at skjule dine fejl. Hvis du er for tynd, kan du eksempelvis vælge at begå dig i en fyldig kjole, og har du grimme fødder, kan du gemme dem væk i et par pæne sko. Ovid opfordrer desuden til brug af push-up, hvis barmen synes en smule flad: *“Puderne skal være små, hvis skuldrene er for høje (...) Og man skal være diskret, når man støtter replikker med gestus, dersom ens negl er for grå eller ens finger for fed.”* Dem, der vil score topkarakterer hos sociologiprofessor Lasse Lindekilde, kan jo påpege Ovids enorme ærlighed om, hvilke kropslige stigma der fandtes i Rom i år 0.

5. Vælg en sexstilling, der komplimenterer din krop

Ovid har en enorm ærlighed om, hvilke sexstillinger der især komplimenterer forskellige kvinder. Det kan tolkes sexistisk eller som en gestus, der skal komplimentere kvindens krop: *“Her må enhver kende sig selv og sin krop og finde sin stilling. Ikke enhver tager sig ud i den samme figur”*. For det første siger Ovid, at man skal vende sin kønneste side til sin partner: *“Hvis du er skønnest forfra, er det rigtigt at ligge på ryggen, er det bagfra I er bedst, vend I da bagsiden op”*.

- For det andet anbefaler han lave kvinder til at ride ranke: *“Små må godt ride ranke; men Thebens høje prinsesse ægtede Hector,*

men red ham ikke som sin hest.”

- For det tredje tager kvinder med et godt bagparti og fyldige hofter sig godt ud på maven: *“Lange i livet og slanke med yndige hofter og sider ligger på maven”*

- For det fjerde anbefales kvinder med en fyldig barm at have sex stående op ad sengegærdet: *“Den der har ungpigelår og en barm, der er fyldig og fejlfri, lader sin elsker stå op, knæler på tværs af sin seng”*.

- For det femte anbefales alle at løsne deres hår under akten: *“Tro da, det klær dig at løsne dit hår som den Phylliske moder; brug dine lokker som slør, når du ser bagud på ham!”*

- For det sjette skal man i vintertider med sommerdeller på maven, ride sin partner med ryggen til: *“Du, der har strimler på maven, som Juno Louisiana har lavet, rid som en Patherhusar, som gør det på flugt på sin hest”*. Patherhusarer er ryttere fra oldtiden, der kunne ride med ryggen til og sigte på fjender.

- For det syvende er en god begynderstilling ifølge Ovid liggende på siden foran sin partner: *“Tusindvis af stillinger findes: Men den, hvor hun ligger på højre side og bøjer sig lidt bagud, er enkel og let”*

Disse ytringer er udtryk for Ovids holdning, og vi formidler dem uagtet deres sandhedsværdi.

POLITOLOGISK BOGFORMIDLING

- HVIS DU FÅR FOR LIDT FRA 12 TIL 1

Kære Institut for Statskundskab

Mørket falder på, og mange af de lyse stunder i disse restriktionstider findes i kraft af, at vi stadig må møde forhåbningsfulde til endnu en ny dag på uni.

I PB fortsætter vi med at holde åbent, så længe som overhovedet muligt, selvom vi fortsat kører med vindues-servering og med restriktioner på ti mand i lokalet.

Forretningen kører videre, og vi opfordrer godtfolket til at komme ned og fylde op på IFSK-merchandise og papirvarer, som vi stadig ligger inde med i massevis.

Vi mødes til et smil og en kop kaffe gennem vinduet <3

Med venlig hilsen Politologisk Bogformidling

10 amerikanske tendenser

Danmark skal lade sig inspirere af

AF JEPPE KJÆRGAARD // jkjaergaard0304@gmail.com,
& OLUF Á HEYGUM BÆRENTSEN // olufhb@gmail.com

På trods af en lidt amputeret version af dette års halloween, forbeholder vi os endnu retten til at være begejstrede for de højtider, vi har taget til Danmark fra USA. Nu kan vi bare læne os tilbage og vente på, at vi kan finde chokoladeæskerne og roserne frem til valentinsdag og håbe på, at Thanksgiving også får sit endelige gennembrud indenfor de danske grænser. For hvad skulle vi ellers gøre, hvis ikke tage notits af vores amerikanske kammerater? Som de forrådnede græskarhoveder, der med en 5-årigs artige håndføring har prydet vores gader og stræder i mere end en måned, har vi kradset 10 amerikanske tendenser ned, som vi mener, at Danmark vil have gavn af at inddrage i vores land og kultur.

#1

Kunne vi ikke give arbejderne på fastfood-restauranter en meget dårligere overenskomst? Så kunne man håbe på, at kaloriefyldt mad af forfærdelig kvalitet bliver så billigt, at de dårligst stillede i samfundet ikke har et incitament til at lave sin egen mad og er nødsaget til at ty til McDonalds hver aften for at få månedens budget til at gå op.

#2

Efter den første præsidentkandidatsdebat i USA er der nu blevet indført en mulighed for at "mute" de to debattører, hvis de afbryder hinanden for meget. Umiddelbart er vi store tilhængere af dette tiltag, men vi synes ikke, at det er ekstremt nok. Kunne vi ikke spænde et stød-halsbånd på Pia K, Pia Olsen Dyhr og Alex Vanopslagh til næste omgang af "Debatten", så Clement Kjersgaard kan sende nogle volt i deltagerne, hvis de ikke opfører sig anstændigt?

#3

I Danmark er vi generelt for dårlige til at komme med valide argumenter for vores politiske ståsteder. Her kan vi med stor gavn kigge mod vores transatlantiske kammerater. De er nemlig utroligt dygtige til at henvise til valide kilder, når de argumenterer. Du ser sjældent en anstændig amerikaner, der ikke refererer til de hellige skrifter fra "The Constitution", når der debatteres glohede emner. Og det er altså svært at argumentere imod noget, som en lille samling vise mænd skrev for 231 år siden. Vi synes personligt, at det kunne være forfriskende, hvis vi blev bedre til at finde hjemmel i Grundloven, når vi snakker politik - ellers kan vi jo ikke tage hinanden seriøst.

#4

Et roadtrip i USA er fedt, fordi der er så stor forskel på staterne. Meget få turister drømmer om et roadtrip i Danmark, da der ikke er så stor forskel på Region Midtjylland og Region

Syddanmark. Derfor foreslår vi, at man gennemgår en heftig decentralisering, hvor regionerne får meget mere autonomi. Det bliver sgu for kedeligt ellers.

#5

I Danmark har vi i mange år været kendt for at være "de første USA ringer til", når de vil ud på nogle militære eventyr rundt i verden. Generelt har USA været ret skrappe til at få mindre lande til at tilslutte sig deres koalitioner, og der synes vi, at Danmark skal tage nogle notater. Kan vi ikke presse Andorra og Tibet med i en krig? Mette?

#6

Vi er bange. Vi ved ikke, hvad Danmark nogensinde skal stille op den dag, hvor russerne, tyskerne, kineserne eller nogle af de andre slyngler invaderer os. Vores beskedne militærbudget kan ikke hamle op med reelle trusler. Vi ligger konstant søvnløse, så kan vi ikke godt lige gøre noget ved det? I USA bruger de

fornuftigt nok \$738 mia. på militæret årligt, hvilket bør være nok til at holde de værste krigslidelige psykopater væk fra fædrelandet. Nu tænker du nok: "Men Oluf og Jeppe, hvad med sundhedsvæsenet og uddannelsessystemet, skal det ikke have penge eller hvad?" Fin pointe, men hvad skal du med en ekstra sygeplejerske og 3. udgave af Metoder i Statskundskab, når du sidder i en Sibirisk fangelejr? Hva'?"

#7

Da Los Angeles Lakers for nyligt vandt den amerikanske basketball liga, NBA, blev de kåret til World Champions, det samme gælder, når et amerikansk hold vinder over de andre amerikanske hold i NFL. Vi har for få verdensmestre i vores yndige land, men det er der selvsagt en løsning på. Kan vi ikke fremover referere til vores nationale mestre som verdensmestre? Altså sådan, at vinderen i Alka Superliga bliver kåret som verdensmestre i fodbold. Sig det lige højt "AaB, verdensmestre i fodbold", det lyder godt, ikke sandt?

#8

Er det ikke på tide, at vi inviterer mere lobbyisme ind i det danske politiske system? Vi synes,

at det er enormt tiltalende, at de amerikanske politikere er så afhængige af finansiel opbakning fra de største virksomheder i landet. Vi er store fortalere for, at der sker en udveksling af penge for politisk indflydelse, så det er nemmere for de absolut rigeste i samfundet at implementere sine ønsker på dagsordenen på Christiansborg, selvom det går stik uden om demokratiet. Det er jo unægteligt betryggende, at det er nogle rigtige arbejdere, der har tjent (eller arvet) sine egne penge, som tager beslutningen i stedet for sådan nogle levebrødspolitikere, der jo sidder på posterne nu. Vi stoler da meget mere på en direktør fra medicinalindustrien til at tage beslutninger indenfor sundhedssektoren end på en folkevalgt politiker.

#9

Der har været meget snak om, at vi her i Danmark bliver mere og mere polariseret. Der synes vi endnu engang, vi skal kigge vestpå mod vores amerikanske venner og tage lidt inspiration fra deres partisystem. For det er jo definitivt nemmere at vælge imellem 2 partier end at skulle vælge mellem 10. Så skal vi alle bare forholde os til to sider af sagen. I stedet for at være splittede

i en masse små grupper, bliver vi bare to store samfundsgrupper, der ikke kan snakke sammen. Vi ved i hvert fald godt, hvad vi vil vælge.

#10

Det danske politi er venligt og imødekommende. Vi ser jævnligt virale videoer, hvor en dansk betjent står på skateboard med en flok unge gutter eller tager en ølbong på Roskilde Festival. Nu må det være nok! Den danske ungdom er på en moralsk glidebane mod helvedes varme flammer! Få nu styr på os fremfor at forstærke vores allerede gennemgribende etiske kollaps, tak. Vi ser gerne, at politiet påtog sig en autoritativ opdragende rolle, som kunne fri os fra hverdagsdruk, hor og Lord Siva. I USA har de en svedig ordning, 1033 Programme, hvor militæret donerer deres over-skudslager, bestående af fede våben og køretøjer, til store og små amerikanske politidistrikter. Det gør det indiskutabelt nemmere for politiet at sætte sig i respekt, når de ruller op i en minesweeper, mens de rocker skudsikre veste og en Barret 50.cal snip-er. Vi skulle satme ikke stå på skateboard i nærheden af dem eller spørge dem om hjælp til en ølbong! Ville du? Hva'?"

Guru Gerdes Guider: Find din egen stemme

AF MAJA GERDES // maja_nicoline@hotmail.com

Man hører tit, at det er vigtigt at være der for andre, og at man skal huske at tænke på andre end sig selv. Det er selvfølgelig også vigtigt til en vis grad. Ellers ender man med at gå rundt i sin egen lille ego-boble. Derfor handler det om at finde en balance mellem at være der for dem omkring sig og samtidig huske at have sig selv med.

Balancegangen kan være svær i en travl hverdag. Det er for de fleste af os essentielt, at der er plads til ens venner, og at der er plads til at være der for dem. Jeg har personligt prøvet at have alt for travlt, hvilket resulterede i, at jeg glemte at lytte til min egen stemme. I det tilfælde indså jeg hurtigt, at mine ord og handlinger ikke stemte overens.

Jeg var enormt udmattet og ud-kørt, men blev ved med at arrangere og deltage i sociale arrangementer. Det var lidt som at danse tango med sig selv i en travl hverdag, hvor man ikke helt kunne trinene. Jeg indså hurtigt, at det ikke var holdbart og stillede mig selv det vigtige spørgsmål: Jamen, hvordan skal andre kunne lytte til dig, hvis du ikke engang kan høre dig selv? Derfor har jeg samlet en del erfaring, som har resulteret i denne guide.

1# Søvn

Det der med at sove er for mange af os lidt en byrde: Hvorfor skal vi bruge så mange timer af vores døgn på at lave ingenting? Men her er det vigtigt at huske, at det at sove ikke er 'at lave ingenting'. Jeg har lært af en af mine gode venners visdom og af egen erfaring, at det altså bare er uhyre vigtigt at få sine 8 timers søvn. Grunden til dette er, at vores kroppe og særligt vores hjerter skal have lov til at restituere. De fleste kan nok nikke genkendende til, at man har fart på sine dage, og at der sjældent er tid til at få de 8 timers anbefalede søvn.

Vi har i dag meget fokus på at leve sundt og dyrke motion, men hvor meget kan det betale sig, hvis vi ikke får sovet ordentligt? Så er man konstant lav på batteri, og det påvirker kun hverdagen negativt. Desuden er der heldigvis også enormt meget fokus på

det mentale helbred, og her kan søvn faktisk gå ind og spille en rolle for, hvordan du har det rent psykisk. Poul Jennum, ekspert i søvn har ytret følgende: "Vores søvn påvirker vores psyke, immunsystem og hukommelse – og det er helt centralt for hjernen og kroppens udvikling, at vi får vores nattesøvn." Det er altså ikke kun min guruvisdom, men også videnskaben, som anbefaler, at man får sovet. Ellers starter du ugen ud som dit normale jeg og ender ugen med en form for zombie-version af dig selv, som bare går rundt uden rigtig at vide, hvad der reelt foregår omkring dig.

2# Kaffe

Jeg er af den overbevisning, at man skal kunne nyde sin kaffe hele dagen. Men men men, der er altså bare noget med den koffein og dens halveringstid i din krop. Når du drikker en dejlig kop kaffe og kan mærke koffeinens rus, kan

det være mægtig praktisk i det øjeblik, du sidder med din tekst kl 19-20 om aftenen. Det, man bare ikke tænker over, er, at når du så har læst et par timer og skal til at i seng, sidder koffeinen stadig i din krop. Så når du lægger hovedet på puden, falder du egentlig ikke rigtigt i søvn.

Jeg oplevede det her på egen krop i de mest travle perioder, hvor jeg tyllede kaffe, som var det vand. Jeg troede selv, jeg kunne overleve på reglen om 8 timers søvn, og jeg kunne derfor ikke forstå, hvorfor jeg blev ved med at være så træt, selvom jeg sov relativt meget om natten. Jeg fandt så hurtigt ud af, at det var kaffen, som forhindrede min hjerne i at komme helt ned i den dybe søvn.

Denne søvnfase er uhyre vigtig for, at vores hjerner kan restituere. Jeg plejer at sammenligne det med, at man heller ikke løber 5 km lige efter, man har løbet et maraton. Fordi det i sådan en situation er helt naturligt, at man vil slappe af i benene og restituere, så man er klar til næste løb. Lige så vel som det burde være naturligt at ville restituere hjernen efter en lang dag på uni.

Det er dog ikke lige så let, fordi vi har mange stimulerende midler, som gør, at vi kan holde os i gang i ualmindeligt lang tid. Meget af den tid er imidlertid kun lånt, fordi vores krop på et tidspunkt vil crashe. Det kan i de værste tilfælde ende i stress. Det er ikke for at tegne en direkte sammenhæng mellem aftenkaffe og stress, det er mere for at give et billede af,

at man skal huske at lade hjernen restituere - og det kan man ikke gøre, hvis man bliver ved med at give den midler, som får den til at køre på falske batterier.

3# Sociale arrangementer

Vi kender alle til de utallige sociale arrangementer, som altid venter på en 'deltager', 'deltager måske' eller 'deltager ikke'. Forpligtigelsen til at deltage i sociale arrangementer er for nogen af os statskundskaber større end at få læst pensum. Det sociale studiet fylder utroligt meget, og man vil så gerne være med til det hele, så man ikke går glip af noget. Men her er det altså vigtigt at råbe vagt i geværet en gang i mellem og stoppe op.

Man må hurtigt erkende, at man simpelthen ikke kan nå det hele, uden at det i de fleste tilfælde ender med, at man brænder fuldstændig sammen. Derfor er det vigtigt, at man laver visse prioriteringer og simpelthen accepterer, at man ikke kan nå at være med til alle sociale arrangementer. Det kan være rigtig svært, men her er det igen vigtigt at understrege, at man for det første skal have sig selv med. Fordi hvad er det værd at tage med til en fest, hvis man ikke rigtigt er til stede?

Det er vigtigt at huske, at man ikke skal møde op for andres skyld, men at man skal møde op for sin egen. Det skal ikke være en pligt at se sine venner, det er noget, man skal have lyst til, fordi man føler et overskud til at gøre plads til andre. Hvis man føler, man er overvældet efter en

travl uge, og i virkeligheden gerne vil blive hjemme med Netflix og bland selv-slik, så er der ingen skam i det. Der kommer altid endnu en fest, som man så kan deltage i med det overskud, man har fået opmaganiseret.

4# Dyrk dine interesser

Noget, jeg virkelig har erfaret, er nødvendigt for ikke at glemme mig selv i en travl hverdag, er at dyrke mine interesser. Det er meget forskelligt fra person til person. Men hvis du godt kan lide at bage, så husk at bag! Hvis du godt kan lide at lave origami, så husk at fold det papir! Det handler om at strukturere sin hverdag, **så der er tid til at lave det**, man virkelig elsker.

Mange kan **måske** nikke genkende til, at man i efterårsferien virkelig har fået slappet af, fordi man så har fået læst i sine bøger eller spillet ekstra meget PlayStation. Det kan ikke passe, at der ikke kan være tid til sådanne aktiviteter, når hverdagen så begynder igen. Derfor er et kæmpe råd herfra at give sig selv lov til at sætte sig ned og spille PlayStation i to timer eller at sætte sig i sin lænestol med en god bog, indtil man bliver træt og kan gå i seng. Det er uhyre vigtigt at holde fast i sine interesser for at **gøre de ting** i hverdagen, som gør en glad. Hvis det så betyder, at man må aflyse en fest for at blive hjemme og strikke eller gennemføre sidste level af sit PlayStationspil, så er det sådan, det er. Fordi det er din egen stemme, der kommer i første række, og det er derfor, man altid skal lytte til den.

Den .&vinkel

AF ALLAN SALIH // allansalih1@gmail.com

Når vi nu engang snakker om alle de stemmer, der bliver undertrykt i den offentlige debat, er det værd at kigge på den mest marginaliserede stemme i vores samfund, nemlig ingen anden end gamle hvide milliardermænd (#woke).

Den gamle hvide milliardermand har alt for længe været et offer i det politiske miljø. Folk lukker munden på dem og lægger dem for had, men deres stemmer er også vigtige. Hvorfor spørger du? Først og fremmest er de gamle, og gamle mennesker har haft det hårdt. De skal konstant forholde sig den Mokka Chai latte ekstravagance eller noget i den retning. Hvorfor kan de ikke bare drikke kaffe sort, som de folk gamle mennesker ikke gider at se på, når de er ude og få en kop kaffe. Derudover dør de snart på trods af, at de har så mange penge, hvilket jo ikke er fair for dem. Og nej, det er trist, at disse gamle hvide milliardermænd ikke kan nå at bruge alle deres penge i den tid, de har tilbage.

Men problemet er jo, at hvis

de bare begyndte at give deres penge væk, så ville folk blive afhængige af dem i stedet for at stå på deres egne to ben. Det ville jo være skadeligt for udviklende økonomier. Som ordsproget siger: "Give a man a fish and he will eat for a day, train the man to fish without a fishing rod and you don't have to give him anything." Derudover er de jo også en marginaliseret minoritet. Hvide gamle milliardermænd udgør mindre end 0,00003% af verdens befolkning, og hvis vi ikke ønsker at marginalisere minoriteter, skal deres stemme også vægtes i de store beslutninger. De betaler jo skat ligesom enhver anden borger.... Eller det gør de teknisk set ikke, men ikke fordi de ikke gider. De vil rigtig gerne betale skat. Faktisk vil de gerne betale mere i skat, end alle andre men-

nesker gør. Problemet er, at det er så svært for dem.

Hvis stater gerne ville have gamle hvide milliardermænd til at betale deres andel af skatten, burde de lade være med at gøre det så nemt for dem at undgå at betale skat. For det er jo ikke ulovligt, og når man har så mange penge som dem, er det jo nemt at ansætte 30 skatteadvokater til at ordne det.

Nu tænker du sikkert: Fint, det er også vores skyld, at de ikke betaler skat, og nej, det er nok ikke så bæredygtigt blot at donere penge, men hvad så med deres egne ansatte? Og ja, Jeff Bezos' Amazon er blevet udskældt for at underbetale medarbejdere og tvinge dem til at arbejde under usle forhold. Ja, så er der modegiganterne, som udover at miljøforurene ekstremt meget også udnytter lavtlønnede

arbejdere i tredjeverdenslande, og bilfabrikanterne, som snyder hele tiden med bilers miljømål og...

Jeg kan ikke huske, hvad min pointe var, men det var sikkert noget med, at det er meget dyrt for sådan nogen som Jeff Bezos og Elon Musk at opnå deres drøm om at udforske og kolonisere vores solsystem - og derfor er humane arbejdsforhold altså noget, vi må ofre foreløbigt.

Også jeg, skribenten bag Den 3. Vinkel, er konstant blevet tiet. Den ellers så åbne og liberale redaktion bag Kandestøberen begår sig ofte i hård censur - primært rettet mod Den 3. Vinkel. Det er en uretfærdig behandling af ytringsfriheden og et direkte angreb mod den frie presse, som

netop bedst er repræsenteret af det upartiske, objektive, globale fænomen, som er Den 3. Vinkel. Men vi, her i Den 3. Vinkel, lægger os ikke bare fladt ned som Jacob Ellemann, hver gang vi møder modstand. Nej, vi står frem og kæmper for de frihedsrettigheder, som hører den almene dansker til.

Vi har indsamlet ikke-falske citater fra ikke-falske anonyme medlemmer af kandestøberens redaktion: "Hver gang jeg præsenterer mine ideer, siger de, at jeg ikke må skrive om det". Og et andet ikke-fabrikeret citat er: "Reptilmenneskerne er et vigtigt fænomen, som folk bør kende til, men Kandestøberen vil ikke trykke min artikel." En anden nobel patriot har måske sagt: "De siger, at mine artikler er ufølsomme og

racistiske, men jeg prøver bare at frembringe en mere nuanceret debat." Smukke ord fra vores ligesindede og marginaliserede sammensvorne helte. Men ligesom den fortabte hvide gamle mandlige milliardær må vi kæmpe videre til dagen, hvor vores stemmer vil blive hørt.

Dette har været den altid pålidelige 3. Vinkel, denne artikel er 100% upartisk og ikke sponsoreret af nogle hvide gamle milliardærmænd. Enhver påstand om det modsatte vil blive retsforfulgt. Hvis I har flere spørgsmål, kontakt venligst advokaterne af Jeff Bezos, Bill Gates, Warren Buffet mm.

SPORT I KANDEN:

IFSK håndbold er endelig i gang (og så alligevel ikke)!

AF JOHANNES BUHL // johbuhl@hotmail.com

Efterår betyder håndbold – og IFSK Håndbold kom endelig i gang med sæsonens turnering, inden corona-situationen endnu engang satte en stopper for håndbolden, før den for alvor kom i gang. Det betyder, at der totalt set kun er spillet 4 kampe i alt for vores håndboldklub. Er du interesseret i at læse, hvordan det er gået i kampene ind til nu, så læs med her!

Damehold serie 3:

IFSK-damehold serie 3 er endt i en meget spændende pulje, der tæller 6 hold. Udover IFSK inkluderer puljen CHK, Team Favrskov, Brabrand IF, Hørning og Katrinebjergs Atletikforening. Holdets første kamp blev spillet d. 23. oktober i Hørning. Her kunne holdet efterfølgende fejre en sejr på 17-25. Bare 2 dage efter spillede holdet sin første hjemmekamp mod et stærkt Favrskov-hold, der desværre vandt kampen med 2 mål. Derfor har holdet nu i alt 2 point efter 2 kampe, hvilket rækker til en 4. plads i puljen.

Damehold serie 4:

IFSK-damehold serie 4 er lige-

ledes havnet i en spændende pulje, der inkluderer Skødstrup SF, Team Favrskov, VRI og TST. Holdets første kamp blev spillet d. 18. oktober, hvor IFSK Håndbold fik en stor sejr på 7-17 imod VRI – og så ovenikøbet på udebane! Holdets anden kamp fandt sted en uge senere, hvor det endnu engang blev til en sejr. Denne gang vandt IFSK med 2 mål over Skødstrup SF, og pigerne kunne derefter fejre, at de fortsat er ubesejrede, hvorfor de nu topper puljen!

Herrehold serie 3:

IFSK-herrehold serie 3 er endt i pulje med BMI, ASA, Hørning og VRI. Mange havde set frem til, at holdet skulle debutere i

serie 3 d. 1. november, men debuten må endnu en gang lade sig vente. Vi må væbne os med tålmodighed for at se, hvordan holdet kommer til at klare sig i serie 3.

PF - Policyevaluerer din fredag

Kære IFSK

Vi savner jer ❤️ Vi holder stadig møder, og vi prøver alt, hvad vi kan for at lave sociale, festlige og faglige arrangementer i et format, der overholder retningslinjerne!

Knus og kram (på afstand)

PF 20/21 bestyrelsen

MÅNEDENS QUIZ

Vi statskundskabere er ellevilde med at tilegne os paratviden og brillere i Bezzerwizzer. Derfor indeholder Kandestøberen en månedens quiz, så du kan blive klogere på verden omkring dig og udfordre dine venner over frokosten i kantinen eller på Zoom.

AF SIMON SOLKÆR LASSEN // simonsolkaer@gmail.com

<i>Dansk politik</i>	Sofie Carsten Nielsen er ny politisk leder for Radikale Venstre, men hvem slog hun i en direkte duel om formandsposten?
<i>International politik</i>	Hvad hedder den kvindelige hviderussiske frontfigur til fornavn, som leder oprøret mod præsident Aleksandr Lukasjenko? <i>*Bonuspoint for efternavn <3</i>
<i>EU</i>	Hvor stor en procentdel af langbrugsstøtten til medlemslandene skal fremover øremærkes til grønne formål som følge af EU's nye landbrugsreform?
<i>Natur</i>	Hvor meget er bestanden af afrikanske elefanter cirka faldet med de sidste 100 år? 70% 80% eller 90%
<i>Medier</i>	Peter Madsen blev forleden snuppet midt i et flugtforsøg fra Herstedvester fængsel - hvilket år fandt ubådssagen sted?
<i>Sport</i>	Hvad hedder det amerikanske Formel1-hold, som Kevin Magnussen indtil for nyligt har kørt for?
<i>Underholdning</i>	Hvad hedder den Scarlet Pleasure-sang, som agerer baggrundsmusik til de første og sidste scener af Thomas Vinterbergs 'Druk'?
<i>Nekrolog</i>	Hvilken amerikansk præsident udpegede Ruth Bader Ginsburg til højesteretsdommer i 1993?
<i>Aarhus</i>	Hvilken Århus-burgerbar er med deres Bacon Cheese Burger kåret til 'Danmarks bedste burger 2020'?
<i>Institut for Statskundskab</i>	Hvad endte slaget om fakultetet mellem IFSK og FC Jura, sidste gang det løb af stablen i 2019?

Svar på quizzen: Martin Lidegaard – Svetlana (Tikhonovskaya) – 20% – 90% – 2017 – Haas F1 – What a life – Bill Clinton – Købstadens Burger Joint – 5-0 til IFSK

MÅNEDENS MATRICE

Velkommen til Matricen, hele instituttets kulturelle hegemon! Selv den mest opdaterede statskundskaber kan umuligt danne sig en holdning til den enorme mængde indtryk og begivenheder, vi dagligt præsenteres for. Men frygt ej, for her finder du ud af, hvad du skal synes om verden denne måned.

AF OLUF Å HEYGUM BÆRENTSEN // olufhb@gmail.com

